

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων αριθ. 3.

Αί συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις 'Αθήνας διά γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, γρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εικόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ — ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ὑπὸ Αἰμιλίου Σεβαλιέ, μετάφρασις Τ***. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ, μετάφρασις Δεσποίνης Α. 'Αγγερέτου (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προληρωτία :

'Εν 'Αθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. 'Εν 'Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΑΒ'

"Θπου ὁ Μαλκράφτ ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ ὅτι πιθανόν νὰ ἠπατήθη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Μαλκράφτ, κατὰ τὴν ὑπόσχασίν του, μετέβη παρὰ τῆ βασιλίσσης, ἥτις ἐξωμολογήθη αὐτῷ πάντα τὰ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ 'Ολιβιέρου συμβάντα.

— Καὶ ἡ νέα αὐτῆ, ἡ Ζολάνδη, τί ἀπέγεινεν ; ἠρώτησεν ὁ Μαλκράφτ μετὰ προσπεποιημένης ἀδιαφορίας.

— 'Εδραπέτευσεν... συνεννοηθεῖσα μετὰ τοῦ σκοποῦ ἢ ἀπατήσασα αὐτόν, ὅστις ἦτο ἐπιτετραμμένος εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ φύλαξιν αὐτῆς· ἔφυγε, χωρὶς νὰ ἐπανευρεθῆ πλέον.

'Ο Μαλκράφτ ἐσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς.

— "Αν δὲν ἦνε ἐντελῶς ὑγιής, ἐσκέφθη, τοῦλάχιστον θὰ εἶνε ἐλευθέρω !

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν βασιλίσσαν :

— 'Ο, τι καὶ ἂν συμβῆ, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν, ὀρκίζεσθε εἰς ἐκεῖνον τὸν σταυρόν, τὸν ὅποιον ἔχετε εἰς τὸ προσευχητήριόν σας, ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειρήσετέ τι πλέον ἐναντίον τῆς νέας ταύτης ;

— Τὸ ὀρκίζομαι, ἀδελφέ μου !... 'Αλλά... τώρα δύναμαι νὰ ἐλπίσω, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ με συγχωρήσῃ ;

— 'Εν ἡμέρᾳ κρίσεως, ὁ Θεός, ἐστὲ βεβαία, θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ τὴν μετάνοιάν σας ταύτην... Σὰς το ὑπόσχομαι, Μεγαλειοτάτη, ἐγώ, ὁ ταπεινὸς καὶ ἀνάξιος θεράπων τῶν ἱερῶν Αὐτοῦ βουλευμάτων.

'Η 'Ισαβέλλα ἀνέπνευσεν.

— Δὲν δύνησθε νὰ φαντασθῆτε, ἀδελφέ μου, εἶπε, πόσῃ ἀνακούφισιν αἰσθάνομαι ἤδη ἐν ἐμοί. Τώρα δὲν θέλω ἄλλο... ἢ νὰ ἐπανεύρωμεν τὸν 'Ολιβιέρον.

'Ο Μαλκράφτ παρετήρησεν ἀτενῶς τὴν βασιλίσσαν.

— Ναί, ἐπανελάβην ἡ 'Ισαβέλλα, ἡμην τρελλῆ νὰ φρονήσω τὸν νέον αὐτόν διὰ τὸν πρὸς τὴν Ζολάνδην σφοδρὸν ἔρωτά του !... Τούναντίον ὤφειλον ἐγώ, ὡς

γυνή, νὰ εὐχαριστηθῶ διὰ τὸν ἔρωτά του τοῦτον, τοσοῦτον σπάνιον εἰς τὴν ἐποχὴν μας... "Ω ! ἂν ἦτο ἐδῶ θὰ τῷ ἐξέφραζον τὴν βαθεῖαν λύπην μου διὰ τὸ κακόν, τὸ ὅποιον προὔξενησεν εἰς αὐτόν ἢ ἀνόητος ἰδιοτροπιὰ μου. "Ω ! ναί... θὰ ἔθετον εἰς τὴν διαθεσίν του πάντα τὰ μέσα, τὰ ὅποια, φεῦ ! μοὶ ἀπέμειναν ἔτι, ὅπως ἀποδώσω εἰς αὐτόν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἐμμανῶς ἀγαπᾷ !

Καί, ταῦτα λέγουσα, ἤγειρε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς της.

'Ο Μαλκράφτ παρετήρει αὐτὴν ἐκθαμβος· ὁ δυστυχὴς μοναχὸς εἶχε σπουδάσει ἀρκούντως τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά, φεῦ ! οὐχὶ καὶ τὰς γυναῖκας ! 'Η 'Ισαβέλλα ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, ὧν ὁ χαρακτήρ ἀποβαίνει ἐνίοτε ἀκατανόητος.

— "Ω ! ἐξηκολούθησεν ἡ 'Ισαβέλλα, ἂν κατὰ τύχην ἤρχετο πρὸς ἐπίσκεψίν μου, θὰ ἐβλεπε πῶς θὰ τον ὑπεδεχόμην, πῶς θὰ ἐλησμόνουν τὰ πάντα... πλὴν τῆς εὐγνωμοσύνης μου... Δυστυχῶς, προσέθηκε στεναζούσα, θὰ ἦνε εἰς Παρισίους.

— Τίς οἶδεν ; ἴσως ἔλθῃ ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ. Γνωρίζει ὅτι εἰσθε ἐδῶ... Δὲν εἶνε λοιπὸν πιθανόν νὰ ἔλθῃ, ὅπως ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν σας, ἀφοῦ ὑπεσχέθητε ὅτι θὰ προστατεύσετε αὐτόν ;

— Ναί... πραγματικῶς... πιθανόν νὰ ἔλθῃ... "Αχ ! πόσον θὰ χαρῶ, ἀδελφέ μου... 'Ο νέος αὐτός εἶνε πολὺ γενναῖος, εἶνε καρδία ἀφωσιωμένη, καὶ τοιοῦτους ἀνδρας θέλω νὰ ἔχω πλησίον μου πάντοτε... "Ας ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ 'Υψίστος θὰ εἰσακούσῃ τὰς δεήσεις μου !

'Ο Μαλκράφτ ἐσιώπα· δὲν ἐγνώριζε τί νὰ σκεφθῆ διὰ τὴν πρᾶδοξον ταύτην ἀλλοίωσιν τῆς βασιλίσσης.

— Καὶ δὲν τον γνωρίζετε καθόλου, αὐτόν τὸν νέον ; ἠρώτησεν ἀφελῶς ἡ βασιλίσσα.

— Διαβόλε ! ἐσκέφθη ὁ Μαλκράφτ, τώρα τί πρέπει ν' ἀπαντήσω ;...

'Η βασιλίσσα ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησίν της.

— 'Εγώ ; Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ὁ μοναχὸς, δὲν τὸν εἶδόν ποτε. Δὲν κατοικῶ τακτικῶς εἰς Παρισίους, τὸ γνωρίζετε.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον. Τοιοῦτοι εὐγενεῖς καὶ εἰλικρινεῖς χαρακτήρες δὲν ἀπαντῶσιν εὐκόλως εἰς τὴν κατηραμένην ταύτην ἐποχὴν μας... τέλος πάντων, ὁ Θεὸς νὰ τον διαφυλάττῃ !

Καί, ταῦτα εἰπούσα, ἠγέρθη.

— Καὶ τώρα ἀναχωρήσατε, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ 'Ισαβέλλα. 'Η βασιλίσσα σὰς εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας διὰ τοὺς παραμυθητικούς λόγους, τῶν ὁποίων ἤξιώσατε αὐτὴν καὶ σας παρακαλεῖ νὰ ἐξακολουθῆτε νὰ ἐπισκέπτεσθε αὐτὴν πάντοτε.

'Ο μοναχὸς ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς βασιλίσσης καὶ, εὐλογῆσας αὐτήν, ἐξῆλθεν...

— "Ω ! ναί, ἄς ἔλθῃ... εἶπεν, ἀναλαβούσα τὴν συνήθη αὐτῆς ἀπειλητικὴν ὄψιν, μόλις ἀπεμακρύνθη ὁ μοναχὸς, ἄς ἔλθῃ !... ἄς τὸν ἐπανεύρω τοῦλάχιστον !...

'Ο Μαλκράφτ, καταλιπὼν τὰ δώματα τῆς βασιλίσσης, ἠγγόνει τι ν' ἀποφασίσῃ.

— Πρέπει ἄρα γε νὰ εἰδοποιήσω τὸν 'Ολιβιέρον περὶ τῆς τύχης τῆς Ζολάνδης, ἔλεγε καθ' ἑκυτόν, ἢ πρέπει νὰ ἔλθῃ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν βασιλίσσαν ;... 'Η πρώτη μου φροντίς ἦτο τοῦ νὰ μετατρέψω τὴν ὀργὴν της εἰς φιλίαν... ἀλλ' ἤδη ;... τίς δύναται νὰ ἦνε βέβαιος ὅτι εἶνε εἰλικρινής ;... Πιθανόν κατὰ τὸ φαινόμενον... ἀλλὰ τέλος πάντων... αὐτὴ ἡ 'Ισαβέλλα εἶνε ἀληθῶς ἀκατανόητος αἰνίγμα !... Πραγματικῶς, ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολὺ περιπλοκός.

'Εσκέφθη καὶ αὐτὸς πρὸς στιγμὴν εἶτα δέ, ἀνεγείρας ἀποφασιστικῶς τὴν κεφαλὴν·

— Πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς Λανζαί, εἶπε. Θὰ ἴδω ἀμφοτέρους... θὰ ὑποβάλω εἰς αὐτοὺς τὰς ιδέας μου καὶ θὰ ἀποφασίσωμεν, αὐτὴ εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀπόφασις.

Καί, κατεψυθυθεὶς πρὸς τὰ ἱπποστάσια τῆς μονῆς, ἔλαβεν ὠραῖον τινα ἵππον, ἀνέβη ἐπ' αὐτόν καὶ, διελθὼν ἐνώπιον τοῦ ἀδελφοῦ 'Ιουστινιανού·

— "Αν ὁ πανοσιώτατος ἠγούμενος, τῷ εἶπεν, ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ βασιλίσσα μὲ ζητήσωσιν, εἰπέ εἰς αὐτούς, ἀδελφέ μου, ὅτι μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ 'Αγίου Γατιέν, ὅπως συμβουλευθῶ αὐτὸν περὶ τινων περικοπῶν τοῦ λόγου μου.

Καί, ταῦτα εἰπών, ἀνεχώρησε καλπάζων καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ Ζεβάν καὶ παρετήρησεν αὐτὸν κλαδεύοντα τὰ δένδρα τοῦ κήπου του.

— Ἐ! κύριε Ζεβάν! ἀνέκραξεν ὁ Μαλκράφτ, πηδῶν ἐλαφρῶς ἐκ τοῦ ἵππου του, εἶσαι βλέπω καὶ ἀριστος γεωργός!

Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ Μαλκράφτ, ὁ Ζεβάν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ! εἶσαι σύ, Μαλκράφτ! . . . εἶπε περιχαρῶς, τρέξας συνάμα ὅπως ἀνεγείρη τὸν μοχλὸν τῆς θύρας τοῦ κήπου του.

— Ἐγὼ, ἀγαπητέ μου φίλε. . . καὶ εἶμαι κατακουρασμένος καὶ διψασμένος, τὸ ὁμολογῶ. . . Σήμερον ἔχει μεγάλην ζέστην.

— Γρήγορα, Μωκλέρ, γρήγορα! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν, ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη τὸν Μαλκράφτ. Φέρε ἀπὸ τὸ καλλίτερο κρασί. . .

Ὁ γέρον ὑπηρέτης, ὅστις ἔτρεξεν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του, δὲν ἐβράδυνε νὰ φέρῃ αὐτοῖς μίαν φιάλην οἴνου καὶ δύο ποτήρια.

Ὁ Ζεβάν καὶ ὁ μοναχὸς ἐκάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων.

— Μὰ τὸν Θεόν! ἐξαίρετος αἶνος! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, ἀφοῦ ἐξέκένωσε μέχρι πυθμένος τὸ ποτήριόν του. Βλέπω, φίλε μου, ὅτι καλλιεργεῖς μετ' ἴσης τρυφερότητος τὸν Φοῖβον ὡς καὶ τὸν Βάκχον. . . χωρὶς νὰ ἐξαίρεσωμεν βεβαίως καὶ τὴν Ἀφροδίτην.

— ὦ! τὴν Ἀφροδίτην! . . . εἶπε στενάξας ὁ ποιητής, ἐνθυμηθεὶς τὴν Ἰακωβίναν. . . εἶνε πολὺ μακρὰν! . . .

— Ἀλήθεια! δὲν μοι λέγεις τίποτε διὰ τὸν φίλον σου Ὀλιβιέρον.

— Τὸν Ὀλιβιέρον; ἠρώτησεν ἐκθαμβος ὁ Ζεβάν. Πῶς; δὲν τον εἶδες;

— Ὅχι.

— Περιέργον!

— Πῶς τοῦτο;

— Διότι σήμερον τὴν πρώτην ἀνεχώρησε διὰ τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων. . . τόσῳ ἦτο ἀνυπόμονος νὰ σε ἴδῃ.

— Καὶ τον ἀφήκες ν' ἀναχωρήσῃ, ἐναντίον τῆς παραγγελίας μου.

— Προσεπάθησα νὰ τον ἐμποδίσω, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον. . . Καὶ ἔπειτα ἦτο τόσῳ λυπημένος! . . . Μ' ἐβεβχίωσεν ὅτι τὸ ταξιδεῖδιον αὐτὸ κἀπως θὰ τον διεσκέδαζε. . . καὶ συγκατένευσα.

— Καὶ διατί δὲν τον συνώδευσες;

— Δὲν ἤθελεν. . . «ἡ μοναξία εὐχαριστεῖ τοὺς δυστυχεῖς ἐραστάς,» μ' εἶπε μὲ τὸ μελαγχολικὸν του μειδίαμα. . . Ἀντεστάθην. . . ἀλλ' εἰς μάτην ἀνεχώρησεν, ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς Λανζαί τὸ ἐσπέρας. Ἀλλὰ τί ἔχεις, ἀγαπητέ μου Μαλκράτ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ζεβάν, παρατηρῶν τὸ μέτωπον τοῦ μοναχοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον συνωφροῦτο.

— Ἡ βασίλισσα εἶνε εἰς Τουραίνην, Ζεβάν.

— Ἡ βασίλισσα;

— Ναί.

— Δὲν τὸ ἤξευρα.

— Ἦλθον διὰ νὰ σὰς εἰδοποιήσω. . .

— Ὅσῳ διὰ τὸν Ζιάκ, ἐπληροφορήθην. . .

— Ναί, κρηκολούθησε τὴν βασίλισσαν, τὸ γνωρίζω.

— Λοιπὸν. . . αἱ ὑποψίαι μου;

— Ἦσαν ὀρθαί. Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ Ζιάκ εἶνε οἱ ἥρωες τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Ζολάνδης.

— Καὶ ἡ Ζολάνδη; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ὁ Ζεβάν.

— Ὑπάρχει. . .

— Ἀχ! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν πλήρης χαρᾶς. . . ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε! . . . ἰδοὺ τί θὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν! . . . Πόσον εἶμαι εὐτυχής, Μαλκράφτ! . . . Ἀλλ' εἰπέ μοι, εἶδες τὴν Ἰσαβέλλαν;

— Τὴν εἶδον. . . καὶ παρ' αὐτῆς ἔμαθον τὰ πάντα.

— Ἀχ! ἀγαπητέ μου Μαλκράφτ, διηγήσου καὶ εἰς ἐμὲ τὰ διατρέξαντα. . . θέλω νὰ μάθω.

Τότε ὁ μοναχὸς διηγήθη αὐτῷ πᾶν ὅ, τι γινώσκωμεν.

Ὁ Ζεβάν ἠκροῦτο μετὰ προσοχῆς.

— Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ ποιητής ἅμα ὁ μοναχὸς ἐτελείωσεν, ἀφοῦ ἡ Ζολάνδη εἶνε ἐλευθέρη, θὰ τὴν ἐπανεύρωμεν. Εἰς δάση, βουνά, οἰκίας, καλύβας, παντοῦ θὰ ἐρευνησωμεν. Καί, ἂν δὲν τὴν εὐρωμεν, θὰ καταφύγωμεν εἰς Παρισίους, ὅπου, ὅσῳ μεγάλη πόλις καὶ ἂν ἦνε, δὲν θ' ἀφήσωμεν λίθον ἐπὶ λίθου καὶ τέλος πάντων θὰ τὴν εὐρωμεν! . . . Ἀλλὰ. . . ἐν πρᾶγμα φοβοῦμαι, Μαλκράφτ!

— Φοβεῖσαι, Ζεβάν;

— Ναί.

— Καὶ τί;

Ὁ νέος ἐχαμήλωσε τὴν φωνήν.

— Ὁ Ὀλιβιέρος εἶνε εἰς Τουραίνην, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν ἂν ἐπεσκέπτετο τὴν βασίλισσαν;

— Δὲν τῷ εἶπες λοιπὸν τὰς ὑποψίας σου, τὰς ὁποίας συνεμερίσθη καὶ ἐγὼ;

— Ναί. Ἀλλὰ ποῖος ἤξεύρει μήπως ὁ διάβολος τὸν βάλῃ ἐπάνω.

— Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα εἶνε εἰλικρινής;

— Ὅχι.

— Καὶ ὁμως. . .

— Αὐτὴ! . . . εἰλικρινής; δὲν ἐντροπέσαι! . . . Ἀπορῶ, Μαλκράφτ, πῶς σοῦ ἐπήλθε πρὸς στιγμὴν μία τοιαύτη ἰδέα! Σοὶ εἶπα ὅτι τὸν μισεῖ! . . . καὶ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ δώματά της, δὲν θὰ ἐξέλθῃ ζωντανός! . . . ὦ! Θεέ μου, Θεέ μου! . . . τί νὰ κάμω; . .

Ὁ Μαλκράφτ ἐσκέπτετο.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, Ζεβάν, ὑπέλαβεν ἐνθυμείσαι ὅτι ἡ πρώτη μου ἰδέα ἦτο νὰ ἐμποδίσωμεν πᾶσαν συνέντευξιν αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἰσαβέλλας. Ἀλλ' ἂν τὴν ἤκουες σήμερον τὴν πρώτην θὰ ὠμολόγεις ὅτι εἰλικρινῶς μετενόησεν. Ἀλλὰ τέλος πάντων ὄλα αὐτὰ εἶνε ἀπλᾶ ὑποθέσεις.

— Τίποτε. . . Πρέπει νὰ τρέξωμεν, Μαλκράφτ, νὰ προφθάσωμεν τὸν Ὀλιβιέρον.

— Συμφωνῶ πληρέστατα.

— Χωρὶς νὰ χάσωμεν οὔτε λεπτόν. Ἄν δὲν τον ἀπαντήσωμεν εἰς τὸν δρόμον, θὰ τον εὐρωμεν εἰς τὴν πόλιν.

— Θὰ ὑπάγωμεν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν μονὴν. . .

— Καὶ ἂν ἡ ἄτιμος ἐκείνη ἐτόλμησεν, ἔστω καὶ μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς του ν' ἀποκόψῃ, προσέθηκεν ὁ Ζεβάν, κινῶν ἀπειλητικῶς τὰς χεῖρας, καὶ ἂν ἦνε βασίλισσα, θὰ τὴς σπᾶσω τὸ κεφάλι! Ἄς φύγωμεν, Μαλκράφτ.

— Ἄς φύγωμεν.

— Μωκλέρ! . .

Ὁ γέρον ἐνεφάνισθη.

— Τὸ ξιφὸς μου καὶ τὸν ἵππον μου! . . Ἐπεταὶ συνέχεια.

Σ. Τ.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΓΛΟ-ΚΑΝΑΔΙΚΗ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ.

Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον.

Τὴν ἐπιούσῃν ἡ Λουίζα Δὲ Νιβερβιλ ἀνεχώρησε. Καίτοι δὲ ὁ Ἄρθουρος ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ ἀρκούντως τὰ προτερήματα αὐτῆς, οὐχ ἤττον, ὡς τίμιος νέος, ἠνώσῃσε πάραυτα τὴν θέσιν του, ὅτι δὲν ἦτο ἐλεύθερος καὶ ὅτι ἀνῆκε πλέον εἰς ἐκείνην, ἥτις τὸν ἐλάτρευεν ἐν κρυφῷ καὶ παραβύστω, καὶ τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο ὅτι καὶ οὗτος ἠγάπα. Ὅθεν ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἡ χιῶν ἐπιπτε κατὰ στιβάδας, ἰδὼν τὴν Κορίνην καθημένην πλησίον τοῦ παραθύρου μικρᾶς τινοῦ αἰθούσης, ἐπλησίασεν αὐτὴν καί, ἀνευ οὐδενὸς προοιμίου, τὴν ἠρώτησεν ἂν συγκατετίθετο νὰ γίνῃ σύζυγός του.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ δυστυχὴς νέα ἐγένετο κάτωχρος.

— Ἀχ! ἀπήντησε δειλῶς ἡ Κορίνη, πῶς εἶνε δυνατόν ἐγὼ, πτωχὴ καὶ ὀρφανὴ νέα, νὰ γίνω σύζυγός σου; Τί θὰ εἰπώσιν οἱ συγγενεῖς σου;

— Δὲν σ' ἐρωτῶ δι' αὐτό, ἀγαπητή μου Κορίνη. Πρόκειται νὰ νυμφευθῶ ἐγὼ καὶ ὄχι οἱ συγγενεῖς μου. Ἄλλως τε ἡ μήτηρ μου, ὡς γνωρίζεις, μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ὥστε δὲν δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τοῦτο. Ἀπάντησόν μοι μόνον εἰς ὅ, τι σ' ἐρωτῶ· αἰσθάνεσαι ὅτι μὲ ἀγαπᾷς τόσον, ὥστε νὰ γίνῃς σύζυγός μου;

Ὁ στιγμὴ ἀρρήτου θυμηδίας· στιγμὴ, καθ' ἣν ἐπέπρωτο νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας της τὸ μυστικόν, ὅπερ πρὸ τσοῦτου καιροῦ κατέτρωγεν αὐτὴν!

Ἄφνης αἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δακρύων καὶ τὰ χεῖλη της τρέμοντα ἐψιθύρισαν τὴν λέξιν:

— Ναί.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἐτελοῦντο ἀνευ πομπῆς αἱ γάμοι των ἐν τῇ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου. Ὅπως δὲ αἱ ἀκτινες τοῦ ἡλίου διαλύουσι τὴν δρόσον, ἥτις βαρύνει τὰ δροσερὰ φύλλα τοῦ ἔρινου, ἀνθους, οὕτω καὶ ὁ γάμος οὗτος διέλυσε τὴν ψυχρότητα, ἥτις ἐβάρυνε τὰ φύλλα τῆς καρδίας τῆς Κορίνης. Οὐδέποτε ὁ Ἄρθουρος ὠμολόγησεν αὐτῇ τίνι τρόπῳ

ἐγνώρισε τὸ μυστικόν της καὶ ὅτι εἰς τὸν οἶκτον μᾶλλον ἢ εἰς τὸν ἔρωτα ὄφειλε τὴν εὐτυχίαν της. Ἠγάπα περιπαθῶς τὴν νεαρὰν σύζυγόν του καὶ δὲν ἤθελε κατ' οὐδὲν νὰ λυπηθῆ αὐτήν. Ἀλλὰ φεῦ! ἡ εὐτυχία αὐτῆ ἐπέπρωτο ἐπ' ὀλίγον νὰ διαρκῆσῃ! Δύο ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς εὐτυχούς ἐνώσεώς των, καθ' ἃ εἶχε γεννηθῆ ἡ Ἀντωνέττα, ὅτε ἡ δυστυχὴς Κορίννα, ἀσθενήσασα βραῖως, δὲν ἐδυνήθη νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον. Ὁ θάνατος αὐτῆς κατέλιπεν ἄφατον λύπην εἰς πάντας τοὺς γνωρίσαντας αὐτήν καὶ ὁ ἀτυχὴς Ἀρθούρος κατέστη ἀπαρηγόρητος.

Ἄλλ' οὐχ ἦτο μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, ὄφειλε νὰ μεριμνήσῃ περὶ τοῦ τέκνου του. Ὅθεν, εὐρὼν ἐνάρετόν τινα παιδαγωγόν, τὴν κυρίαν Γεράρδου, παρέδωκεν αὐτῇ τὴν μικρὰν Ἀντωνέντην, ἐμπιστευθεὶς εἰς αὐτὴν τὴν ἀνατροφήν της.

Ἡ κυρία Γεράρδου δὲν ἐβράδυνε νάγαπήσῃ, ὡς ἴδιον τέκνον, τὴν Ἀντωνέντην καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἀληθῶς ὑπόδειγμα ἀρετῆς καὶ ἠθικῆς.

Δ'

Ἦτο ἡ ἐσπέρα τῆς ἑορτῆς τῆς ἀγίας Αἰκατερίνης, ἣτις ἐπανηγυρίζετο μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τῶν ἐν Καναδᾷ Γάλλων.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην ἡ οἰκία τῆς κυρίας Δ' Ὠλνὲ ἦτο μεγαλοπρεπῶς πεφωταγωγημένη καὶ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον αὐτῆς ἀντήχουν οἱ φειδροὶ τῆς μουσικῆς ἤχοι· αἱ αἰθούσαι αὐτῆς ἦσαν πεπληρωμέναι ἐκλεκτοῦ κόσμου καὶ τὰ μῦρα τῶν ἀνθρώπων ἐνούμενα μετὰ τῶν μύρων τῶν κυριῶν ἀπετέλουν γλυκυτάτην εὐωδίαν.

Χαρίεσσα καὶ μειδιῶσα ἴστατο ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης ἡ οἰκοδέσποινα συνδιαλεγομένη μετὰ τινος κυρίου, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, τοῦ ὁποίου οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοί, ἡ ξανθὴ κόμη καὶ ἡ ροδοκόκκινος ὄψις προφανῶς ἐδήλουν ὅτι ἦτο ἀγγλοσαξωνικῆς καταγωγῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ κυρία Δ' Ὠλνὲ εἶχε συλλέξει ἀπάσας τὰς δυνάμεις τῶν θελητήρων της ὅπως ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐφροδὸν ζωηρότητα καὶ εὐγλωττότητα βλέμματα, ἐπαγωγὰ καὶ γοητευτικὰτα μειδιάματα, γλυκεῖα καὶ μελίρρυτος γλῶσσα, πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, ὅπως ἐξ ἐφροδῶν ἠττηθῆ τὸ φρούριον, ἀλλὰ πάντα ἀπέβησαν εἰς μάτην. Πράγμα ἀληθῶς πρωτοφανές διὰ τὴν κυρίαν Δ' Ὠλνὲ.

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ, ὁ παρὰ τοῦ ὠραιίου φύλου ἐπονομασθεὶς ἀήγητος, διήρχετο ἐνώπιον τῆς κυρίας Δ' Ὠλνὲ μετὰ τῆς ἀξιεράστου συγχορευτριάς του. Ὑψηλὸς καὶ κομψότατος, ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ εἶχεν ὄλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοῦ ὠραιότατα, προσόν, ὅπερ σπανίως ἀπαντᾷ τις εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον· προσθέσατε δὲ εἰς ὄλα ταῦτα λεπτοτάτην εὐγένειαν περὶ τοὺς τρόπους καὶ εὐχέρειαν λόγου, καταθέλγουσιν τοὺς ἄκροατάς του, καὶ θὰ ἔχετε ἐνώπιόν σας τὸν ἀληθῆ τύπον τοῦ ταγματάρχου Στενφάιλδ.

Ἡ συγχορευτρία τοῦ ἀληθοῦς τούτου Ἀπόλλωνος ἦτο ἡ θελατικὴ Ἀντωνέττα Δὲ Μιρεκούρτ, ἣς τινος οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ ἐξήστραπτον ἐκ χαρᾶς, ἐνῶ ὁ νεαρός ταγματάρχης, ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ, ἐφαίνετο προσέχων μόνον εἰς αὐτήν.

— Εὐαρεστήθητε, παρακαλῶ, νὰ μ' εἰπητε τὰ ὀνόματα τινῶν ἐκ τῶν συναδέλφων σας, διότι ὁμολογῶ ὅτι οὐδένα ἐξ αὐτῶν γνωρίζω.

— Εὐχαρίστως, ὑπέλαθεν ὁ ταγματάρχης μειδιῶν, καὶ θὰ σας περιγράψω τὸν χαρακτήρα ἐνὸς ἐκάστου. Ἰδοὺ· ἐκεῖνος, ὅστις διέρχεται δεξιόθεν σας, εἶνε ὁ λαχαγὸς Ἀσεγτων, ἀνὴρ λίαν ἀξιαγάπητος καὶ γενναῖος· παραπλευρῶς αὐτοῦ ὁ χαρίεις καὶ ῥοδόχρους ἐκεῖνος ἀνὴρ, εἶνε ὁ δόκτωρ Μαιδῶ, ὅστις πάντοτε μειδιᾷ καὶ εἰς αὐτάς τὰς κρισιμωτέρας περιστάσεις. Ὁ κομψὸς ἐκεῖνος νέος, ὅστις χορεύει ἀπέναντι ἡμῶν, εἶνε ὁ κύριος Δελαβάλ, ἀξιεράστος καὶ εὐγενὴς νέος.

— Ἀλλὰ τίς εἶνε ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὅστις συνομιλεῖ μετὰ τῆς κυρίας Δ' Ὠλνὲ; ἠρώτησε περιέργως ἡ Ἀντωνέττα, ἐνῶ διήρχοντο πλησίον τῆς ἐξαδέλφης της, προσηλωμένης πάντοτε εἰς βαθεῖαν ὀμιλίαν.

— Εἶνε ὁ συνταγματάρχης Ἐβελ, ἀπῆντησε ψυχρῶς καὶ μετὰ προφανοῦς ἀηδίας ὁ νεαρός ταγματάρχης. Εἶνε ἀνθρωπος ἀσεβῆς, δὲν πιστεύει εἰς τίποτε, οὔτε εἰς τὴν τιμιότητα τῶν ἀνδρῶν, οὔτε εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν γυναικῶν.

— Τί λέγετε; ἀνέκραξεν ἔκθαμβος ἡ Ἀντωνέττα.

— Τὴν ἀλήθειαν, δεσποινίς. Γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὸ καθολικὸν δόγμα, οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς ἐκκλησίαν. Ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος εἰς πάντα τὰ περὶ αὐτόν, οὐδέποτε ἀπέκτησε φίλον· ἀλλὰ τὸ χεῖριστον πάντων ὅτι εἶνε ἐχθρὸς ἀσπονδὸς τοῦ ὠραιίου φύλου. Λέγουσιν, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς νεότητός του, ἀτυχῆς ἔρωσ, οὐτινος οὐδεὶς γνωρίζει τὰς λεπτομερείας, ἐπὶ τοσοῦτον ἐσκήρυνε τὸν χαρακτήρα του, ὥστε ἀπροκαλύπτως ἐκηρύχθη ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τῶν θυγατέρων τῆς Εὐας, θεωρῶν πάσας ἀνεξικρίτως ἀπίστους. Συγχορήσατέ μοι, παρακαλῶ, δεσποινίς, ἂν ἐκτραῶμαι τοιουτοτρόπως ἐνώπιόν σας· ἀλλ' ὄφειλον νὰ σας ὁμολογήσω τὰ πάντα καὶ νὰ μὴ παρακούσω τὴν διαταγὴν σας. Ἀλλ' ἰδοὺ, ἔρχεται ὁ κύριος Δελαβάλ, εἰς ὃν θὰ μοι ἐπιτρέψητε νὰ σας παρουσιάσω.

Μετὰ τὰς συνηθεὶς διατυπώσεις, ἡ Ἀντωνέττα ὑπεσχέθη τῷ κυρίῳ Δελαβάλ νὰ συγχορεύσῃ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὸν προσεχῆ τετράηρον, ὁ δὲ Στενφάιλδ, χωρήσας τὴν θέσιν του, εἶπε χαμηλοφῶνως πρὸς τὴν νέαν :

— Παραχωρῶ μετὰ μεγάλης μου λύπης τὴν θέσιν μου, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θ' ἀναλάβω καὶ πάλιν αὐτήν.

Ὁ ἀξιώτιμος Περσὺ Δελαβάλ, γόνος πλουσίας καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας, ἦτο τότε ὑπολοχαγὸς τοῦ ἀγγλικῆ στρατοῦ καὶ μόλις ἦγε τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς

ἡλικίας. Ὁραῖος, ῥοδόχρους καὶ κληρονόμος μεγάλης περιουσίας κατεῖχεν ὁμολογούμενως πάντα τὰ προσόντα ἐκεῖνα, ἄτινα καθίσταν αὐτὸν τοῖς πᾶσιν ἀγαπητόν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ τετραχόρου ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ προσέφερε καὶ πάλιν τὸν βραχίονά του εἰς τὴν Ἀντωνέτταν τὸν ὅποιον αὐτῆ ἀσμένως ἀπέδεχθη.

— Λοιπὸν τί ἰδέαν ἐσχηματίσατε, δεσποινίς, περὶ τοῦ ὑπολοχαγοῦ Δελαβάλ; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ ταγματάρχης.

— Ὅχι καὶ τόσο καλὴν, ἀπῆντησεν ἀποτόμως ἡ Ἀντωνέττα. Εἶνε πολὺ νέος ἀκόμη... καὶ δὲν ἀπέβαλεν εἰς ἐτι τὰς νεανικὰς ἀνοησίας.

Γέλωσ ἀπλετος διεδέχθη τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Ἀντωνέττης, τὰς ὁποίας δυστυχῶς, ἤκουσε, διερχόμενος ἐκεῖθεν, ὁ ὑπολοχαγὸς Δελαβάλ, ὅστις, στρέψας πάραυτα τὰ νῶτα, ὤμωσε φοβεράν ἐκδίκησιν.

Ε'

Ἡ κυρία Δ' Ὠλνὲ καὶ ἡ νεαρὰ ἐξαδέλφη της διήγον οὕτω ζωὴν φαειρὰν καὶ χαρμόσουν.

Αἱ συναναστροφαι ἐξηκολούθουν ζωηρόταται καὶ ἡ οἰκία τῆς κυρίας Δ' Ὠλνὲ κατέστη τὸ ἐντευκτήριον τοῦ ἐκλεκτοτέρου τῆς Μοντρεάλης κόσμου. Ὁ ταγματάρχης Ἀνδρέας Στενφάιλδ ἐξηκολούθει ἐπισκεπτόμενος συνεχῶς τὴν κυρίαν Δ' Ὠλνὲ καὶ τὴν νεαρὰν ἐξαδέλφην της· τοταύτην δὲ οἰκειότητα ἀπέκτησε παρ' αὐταῖς, ὥστε ἡμέραν τινα προσεφέρθη νὰ διδάξῃ αὐταῖς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Ἡ κυρία Δ' Ὠλνὲ εἶχεν ἀρχὰς τινὰς τῆς γλώσσης ταύτης· ἀλλ' ἡ Ἀντωνέττα ἐγίνωσκε μὲν καλῶς αὐτήν, ἀλλὰ δὲν εἶχε καθάραν ἀγγλικὴν προφοράν.

Ἐκαστος δύναται νὰ μαντεύσῃ πόσον αἱ μεταξὺ τοῦ νεαροῦ ταγματάρχου καὶ τῆς δεσποινίδος Ἀντωνέττης σχέσεις ηἰξήθησαν ἐκ τοῦ μέσου τούτου.

Ἡμέραν τινα γυνὴ τις μεσηλιξ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀντωνέττης καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῇ, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς κυρίας Δ' Ὠλνὲ, δύο ἐπιστολάς.

Ἡ γυνὴ αὐτῆ ὠνομάζετο Ἰωάννα καὶ εἶχεν ἀπεκτῆσει ἀπαράγραπτα δικαιώματα ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Δ' Ὠλνὲ, καθόσον πολλὰ ἔτη πρὸ τοῦ γάμου της, εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς ὡς θαλαμηπόλος. Ἀγαπήσασα τὴν νεαρὰν κυρίαν της, δὲν ἠθέλησε νὰ χωρισθῆ ποτε ἀπ' αὐτῆς, καὶ ὡς ἐκ τούτου, νυμφευθεῖσαν, τὴν ἠκολούθησε καὶ εἰς τὴν νέαν της οἰκίαν καὶ πάντοτε ἐπεδειξατο πρὸς αὐτὴν τρανώτατα δειγμάτα ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως.

Ἡ Ἀντωνέττα ἐν ἀκαρεῖ ἀπεσφράγισε τὰς ἐπιστολάς, αἵτινες ἦσαν ἐκτεταμέναι καὶ στενῶς γεγραμμέναι· ἡ κυρία Δ' Ὠλνὲ, ῥίψασα βλέμμα ἐπ' αὐτῶν, ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως :

— Ἀναμφιβόλως, ἐξαδέλφη μου, δὲν θα ἔχῃς τὴν ὑπομονὴν ν' ἀναγνώσῃς αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς μέχρι τελευταίας γραμμῆς; Ἄφες τὰς κατὰ μέρος, ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν...

— Καθόλου, Λουκίλλη μου. Εἶνε ἡ μία τοῦ πατρός μου καὶ ἡ ἄλλη τῆς κυρίας Γεράρδου· ἔχω νὰ μάθω περὶ αὐτῶν πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν, καὶ μεγάλως ἐνδιαφέρομαι· ὡς ἐκ τούτου, καίτοι σὰς ἔδωκα τὸν λόγον μου ὅτι θὰ ἐξέλθωμεν εἰς περιπάτου, θὰ μείνω ὅπως ἀναγνώσω αὐτὰς ἡσυχῶς.

— Ἀνοησία! Ἔχεις λοιπὸν σκοπὸν νὰ χάσῃς τὸσον ὥρατον περιπάτου με τοιοῦτον λαμπρότατον καιρὸν;

— Τούλάχιστον διὰ σήμερον, ναί· συγχώρησόν μοι, Λουκίλλη.

— Ὡ! ἐπανελάθει ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ δυσχερεστηθεῖσα μεγάλως, βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ ἐπίμονος. Ἀλλὰ δὲν βλέπει! θὰ ἐξέλθω μόνη μου καὶ θὰ μεταβῶ μέχρι τῆς ὁδοῦ Παριαίας. Χαῖρε!

Καὶ ἐξῆλθε ταχύτερα τῆς ἀστραπῆς.

Μείνασα μόνη, ἡ Ἀντωνέττα ἐξεδήθη πᾶρκυτα καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὰς ἐπιστολάς τῆς. Πρώτην ἀνέγνωσε τοῦ πατρός τῆς· ἦτο γεγραμμένη μετὰ τρυφερότητος καὶ φιλοστοργίας· ὑπεδείκνυεν αὐτῇ ὁ δυστυχῆς πατὴρ τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἐξετίθετο, εἰσερχομένη εἰς τὸν κόσμον, τὸν τρόπον, ἡ μᾶλλον τὴν αὐστηρὰν συμπεριφορὰν, ἣν ὤφειλε νὰ τηρῇ πρὸς πάντας τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν ἐξαδέλφην τῆς, καθόσον ἦτο διατεθειμένος νὰ μὴ ἀποδεχθῆ ἐπ' οὐδεμιᾶ προφάσει τὴν ἀποκατάστασίν τῆς, ἀνευ τῆς συγκαταθέσεώς του, καὶ τέλος τὸ κενόν, ὅπερ, ἀναχωροῦσα, ἀφῆκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Ἐρυθρῆμα ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἀντωνέττης ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς ἐπιστολῆς ταύτης· ἔρριψε δὲ μακρὰν αὐτῆς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός τῆς, ὡς εἰ θέλουσα ν' ἀποδιώξῃ τὰς κατατροχούσας τὴν καρδίαν τῆς σκέψεις. Ἀλλ' αἱ σκέψεις αὐτῆς ἐπανῆλθον σφοδρότεραι καὶ θλιβερότεραι, ἅμα ὡς ἀνέγνωσε τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν. Ἡ ἀτυχῆς νέκ κατέστη ὡρὰ καὶ ἀνελύθη εἰς ἀφθονα δάκρυα.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας Γεράρδου ἦτο πλήρης ἐπιπλήξεων καὶ πικρῶν παρατηρήσεων καὶ κατέληγε μὲ τὴν παρακλήσιν ἵνα ἐξετάσῃ ἐν συνειδήσει τὴν καρδίαν τῆς ὅπως ἴδῃ τὸ βάραθρον, εἰς ὃ ἐμελλε νὰ κρημνίσῃ αὐτὴν ὁ νέος καὶ ὄλιως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς βίος. Πρώτην τότε φορὰν ἀπὸ τῆς παρὰ τῇ κυρίᾳ Δ'Ωλνὲ ἀφιξείως τῆς, ἡ Ἀντωνέττα ἤρξατο ἐξετάζουσα ἑαυτὴν· ἀφοῦ δ' ἐμελέτησε τὴν ἀνατροφὴν τῆς καὶ ἀνεμνήσθη τῆς παρελθούσης γαληνιαίας καὶ ἡρέμου ζωῆς τῆς, παρέββαλε ταύτην πρὸς τὸν ἤδη πολυάσχολον καὶ θορυβώδη βίον τῆς καὶ ἐκνήρῳθη ἔνοχος ὑπὸ τοῦ ἀδεκάστου τῆς συνειδήσεώς τῆς δικαστηρίου.

Δὲν ἦτο ὄντως ἡ ἀθῶα καὶ ἀγνή ἐκείνη τῶν ἀγρῶν νέα, τῆς ὁποίας αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἡδοναὶ ἔσχον ἀθῶαι ὡς βρέφους, πρὸ ὀλίγων μόλις ἐβδομαδῶν· δὲν ἦτο πλέον ἡ νέκ ἐκείνη, ἡ ἐνασμενίζουσα ἄλλοτε εἰς τὰς περὶ ἠθικῆς ὁμιλίαις τῆς κυρίας Γεράρδου· δὲν ἦτο πλέον ἡ ἀθῶα ἐκείνη νέα, ἡ διαγούσα βίον εὐδαίμονα καὶ ἡρεμον ἐν στενωπῶν μὲν, ἀλλὰ περιχαρεῖ οἰκογε-

νειακῶ κύκλῳ, διδάσκοντι αὐτῇ τὴν ἠθικὴν, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν πρὸς τὴν θρησκείαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην. Ἦδη αἱ ιδέαι τῆς, αἱ ἡδοναὶ τῆς, αἱ ἐπιθυμίαι τῆς ἤλλαξαν· οἱ δὲ πανηγυρικοὶ τῆς κυρίας Δ'Ωλνὲ περὶ καλλονῆς, συρμοῦ, χορῶν, συναναστροφῶν, καθόλου δ' εἶπειν περὶ τῶν φροῦδων ἐκείνων καὶ ματαίων αἰσθημάτων, ἅτινα μολύνουσι τὰς ἀθῶας τῶν νέων καρδίας, μοιραίως ἐξώθησαν αὐτὴν τῆς ὁδοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς αὐστηρᾶς ἠθικῆς. Ὡ! ναί, κλαῦσον. Ἀντωνέττα! διότι ἡ συνειδήσίς σου σὲ κατεδίκασεν! Ἡ διηκεῖς ἀναγνώσις τῶν ἀνθίκων μυθιστορημάτων καὶ τῶν ἀσέμνων ἐρωτικῶν ποιημάτων, ἡ μετ' ἀνθρώπων ἀγνώστων σοι συνεχῆς συναναστροφή, τῶν ὁποίων ἤκουες μεθ' ὑπερφηφίας τὰς καλακείας καὶ τὰς περὶ ἔρωτος ἀηδεῖς διασθεβαιώσεις, αἱ περὶ μέλλοντος καὶ ματαίων ἀπολαύσεων ἀδιακόποι ὄνειρώξεις σου, σοὶ παρεσκεύασαν ἀπείρους ἐν τῷ μέλλοντι πικρίας.

Ἐνῶ ἡ τύψις τοῦ συνειδότης κατέτρωγεν οὕτω τὴν καρδίαν τῆς, εἰσῆλθεν ἡ Ἰωάννα, ὅπως ἀναγγεῖλῃ αὐτῇ ὅτι ὁ ταγματάρχης Στενφαίλδ ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ.

— Ἀδύνατον! ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνέττα, πεποιθὴτα ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ ταγματάρχης ἦτο ἡ αἰτία τῶν ἐπιπλήξεων, ἃς αὐτῇ ἑαυτῇ ἀπηύθυνε, μετὰ τὴν ἐπισταμένην τῆς συνειδήσεώς τῆς ἀνάκρισιν.

— Ἀλλὰ, δεσποινίς, προσέθηκε δειλῶς ἡ Ἰωάννα, ἔχουσα βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐδέχεσθε τὸν κύριον ταγματάρχην, ὠδήγησα αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου σὰς περιμένει.

— Σὺ εἶπον ὅτι εἶνε ἀδύνατον, Ἰωάννα, ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ νέα. Ἔχω σφοδρὰν κεφαλαλγίαν καὶ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ οὐδένα.

Ἡ ἡχηρὰ καὶ αὐστηρὰ φωνὴ τῆς Ἀντωνέττης προέδιδεν εὐκρινῶς ὅτι ἐψεύδετο, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἡ Ἰωάννα, ὑπακούουσα εἰς τὴν διαταγὴν τῆς, μετεδίβασεν αὐτὴν κατὰ γράμμα τῶ νεαρῶ ταγματάρχῃ, ὅστις μεγάλως ἠπόρησε καὶ ἀναχωρῶν, παρήγγειλεν αὐτῇ νὰ διαβιβάσῃ τῇ δεσποινίδι Δὲ Μιρεκουρτ τὴν βαθεῖαν λύπην του ἐπὶ τῇ ἀδιαθεσίᾳ τῆς ταύτης.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἦνε τίποτε, κύριε, ἀπήντησε δισταζούσα ἡ Ἰωάννα. Ἡ δεσποινίς ἔλαβε πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐπιστολὰς ἐκ τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας καὶ Ἰσως θὰ περιεῖχον δυσχερέστους εἰδήσεις, καθόσον, διὰ μέσου τῆς θύρας, ἦτις ἔτυχε νὰ ἦνε ἡμικεκλεισμένη, τὴν εἶδον νὰ χύνῃ ἀφθονα δάκρυα.

Ὁ κομψὸς ταγματάρχης ἠὲ χαρίστησεν αὐτὴν ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ ταύτῃ καὶ ἀνεχώρησε.

— Ἐπιστολὰς ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας ἔνεκα τῶν ὁποίων χύνει ἀφθονα δάκρυα! ἐψιθύρισεν. Ἀῦριον ἀφεύκτως πρέπει νὰ μάθω παρὰ τῆς κυρίας Δ'Ωλνὲ τί σημαίνουνσι πάντα ταῦτα. Ἄ! δὲν πρέπει ν' ἀφήσω νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν μου ἡ ὥραία αὕτη μικρὰ!

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ εἰσῆρ-

χετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀντωνέττης, κατατεθειμένη ἐκ τοῦ περιπάτου τῆς. Ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσελθῆ, συνήντησε καθ' ὁδὸν τὴν Ἰωάνναν, ἣτις διηγήθη αὐτῇ ὅτι ἦλθεν ὁ ταγματάρχης Στενφαίλδ καὶ ὅτι δὲν ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῆς δεσποινίδος Ἀντωνέττης.

— Τί σημαίνει τοῦτο; εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ. Πιστεύω ὅτι ἔλαθεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ πατρός τῆς, ὅστις Ἰσως ἐπιπλήττει αὐτὴν διὰ τὴν νέαν τῆς ζωὴν, Ἄς ἴδωμεν.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀντωνέττης.

Ἡ δεσποινίς Δὲ Μιρεκουρτ ἐκάθητο ἐξηλωμένη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, προσποιουμένη σφοδρὰν κεφαλαλγίαν, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς ὀχληρὰς ἐρωτήσεις τῆς ἐξαδέλφης τῆς. Ἀλλ' αὕτη, χωρὶς οὐδὲ νὰ προσέξῃ εἰς αὐτὴν, ἐξέφρασε τὴν λύπην τῆς ἐπὶ τῇ ἀδιαθεσίᾳ τῆς καὶ εἶτα ἤρξατο ζωηρὰν περιγραφὴν τῶν ἐντυπώσεων τοῦ περιπάτου τῆς· ἐν τέλει δὲ προσέθηκεν ὅτι καθ' ὁδὸν συνήντησε τὴν κυρίαν Φαβανκούρ καὶ τὸν ταγματάρχην Στενφαίλδ, μεθ' ὧν συνεφώνησεν ὅπως τὴν ἐπιούσαν ἐκδράμωσιν ἐφ' ἀμάξης μέχρι τῆς ἐξοχικῆς τῆς ἐπαύλεως, εἰς Λαχίνην, τοῦ ταγματάρχου ἀναλαβόντος τὴν προπαρασκευὴν τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν εὐφρόσυνον ταύτην ἐκδρομὴν.

— Ἀλλ' ἤδη, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ πάντοτε περιχαρῆς, θὰ σοὶ διηγηθῶ ἐν πολὺ περιεργον συμβάν. Διερχομένη τὴν πλατείαν «Τῶν ὀπλων», συνήντησα ἐφ' ἀμάξης τὸν μισάνθρωπον συνταγματάρχην, τοῦ ὁποίου ἔνευσα διὰ τῆς χειρὸς νὰ πλησιασῇ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ προσκαλέσω καὶ αὐτὸν εἰς τὴν συμφωνηθεῖσαν ἐκδρομὴν. Ὁ κύριος Ἐβελ ὑπήκουσε πάραυτα καὶ ἀπεδέχθη ἀσμένως τὴν πρόσκλησίν μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σε ἀφήσω, ἐξαδέλφην μου. Ἡ ἀνάπαυσις θὰ σε ὠφελήσῃ πολὺ.

Καί, ἀσπασθεῖσα τὸ μέτωπον τῆς νεαρᾶς ἐξαδέλφης τῆς, ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἀντωνέττα ἀνέπνευσεν.

— Ὡ! ἐψιθύρισεν, ἂν θέλω καὶ πάλιν νὰ γίνω ὅ,τι ἤμην, πρέπει νὰ ἐπανελθῶ πλησίον τοῦ πατρός μου. Ἡ περαιτέρω διαμονὴ μου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφης μου, ἣτις ἀληθῶς εἶνε μὲν ἀξιαγάπητος, ἀλλὰ λίαν ἐκδοτος εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἡδονὰς, καθίσταται ἐπικίνδυνος διὰ τὴν τρυφερὰν καρδίαν μου καὶ τὸν ἀδύνατον χαρακτῆρά μου.

Γ

Τὴν ἐπιούσαν ἅπαντες οἱ διὰ τὴν ἐκδρομὴν προσκληθέντες παρευρέθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δ'Ωλνὲ. Ἀπασαὶ αἱ ἀμαξίαι συνεκεντρώθησαν κάτωθι τῆς οἰκίας καὶ ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως ἀναβῆ ἐπὶ τῆς ἀμάξης τοῦ συνταγματάρχου Ἐβελ· ἀλλ' ὁ ταγματάρχης Στενφαίλδ, σκοπῶν νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ περὶ τῆς χθεσινῆς ἀδιαθεσίας τῆς Ἀντωνέττης, παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ εἰς-

ἔλθη μετ' αὐτοῦ εἰς ἰδιαιτέραν ἀμαξάν, ὡς ἔχων νάνακοινώση αὐτῇ μυστικόν τι ὡς ἐκ τούτου ἀπερασίση ὥστε ἡ δεσποινὶς Ἄντωνένττα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξάν τοῦ συνταγματάρχου Ἐβελ.

Φθάσαντες εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον, ἡ κυρία Δ' Ὠλνὲ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἄντωνένττης καὶ μετὰ τινὰ συζήτησιν περὶ τοῦ λαμπροῦ περιπάτου καὶ τῆς φαίδρας συνοδίας, ἠρώτησεν αὐτὴν περὶ τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

— Λοιπὸν κρύπτεις καὶ ἀπὸ ἐμέ τὰ μυστικά; προσφιλῆς Ἄντωνένττα. Ἄφου δὲν ἔχεις οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφὴν, εἰς τὰς ὁποίας νὰ ἐμπιστευθῆς τὴν καρδίαν σου, διατί δὲν ἐμπιστεύεσαι εἰς ἐμέ, τὴν φίλην σου, τὰς λύπας σου ἢ τὰς χαράς σου;

Ἡ Ἄντωνένττα ἐνεχειρίσεν αὐτῇ τὰς ἐπιστολάς τῆς.

Ἡ κυρία Δ' Ὠλνὲ ἔλαβεν αὐτάς καὶ τὰς ἀνέγνωσεν ἀπλήστως.

Πάραυτα τὸ μέτωπόν τῆς συνοφρυώθη.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ Ἄντωνένττα.

— Τί ἔχω; Δὲν θέλω νὰ σκέπτεσαι καθόλου τὰς ἀνοησίας μιᾶς γραίας, ἡ ὁποία, φαίνεται, ἔχασε τὸ λογικόν τῆς. Πῶς! δι' αὐτάς τὰς ἀνοησίας ἔκλαιες χθές; Σκέφθητι ὅτι δὲν θέλω νὰ ἴδω πλέον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου.

— Θὰ προσπαθῶ νὰ σε ὑπακούσω, ἐξαδέλφη μου.

— Εὐγε! . . . Ἄλλως τε, εἶνε κρῖμα νὰ κλαίης σύ, ἡ τόσον θελκτικὴ καὶ ἀξιέραστος, σύ, ἡ κατακτῆσασα, χωρὶς νὰ το γνωρίζης, τὴν καρδίαν τοῦ ὠραιότερου καὶ κομψότερου νέου τῆς Μοντρεάλης. Ἄντωνένττα! ὁ Ἄνδρέας Στενφάιλδ σὲ ἀγαπᾷ ἔμμανως.

Ἐρύθημα ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἄντωνένττης.

— Καὶ διὰ νὰ σ' εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἐξηκολούθησε μειδιώσα ἡ Λουκιλλη, ἐξετάζουσα αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, νομίζω ὅτι ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ δὲν πάσχει μόνος.

— Λουκιλλη, διέκοψεν αὐτὴν ἡ Ἄντωνένττα, νομίζω ὅτι ὁμιλῶ εἰλικρινῶς ἄν σ' εἶπω ὅτι δὲν πιστεύω νὰ τον ἀγαπῶ. Ὁμολογῶ ὅτι θαυμάζω πολλὰκις τὴν ὠραιότητά του καὶ ὅτι προτιμῶ τὴν συναναστροφὴν του παντὸς ἄλλου ὄχληρου.

— Καὶ λοιπὸν τί ἄλλο εἶνε αὐτὸ ἢ ἔρω; ὑπέλαβε περιχαρῶς ἡ κυρία Δ' Ὠλνὲ. Εἶθε νὰ ἠσθάνομην καὶ ἐγὼ διὰ τὸν σύζυγόν μου ὅτι σὺ αἰσθάνεσαι ἤδη διὰ τὸν κύριον Στενφάιλδ. Ἀληθῶς εἶσαι ἀξιοζήλευτος καὶ ὄλαι αἱ νέαι: τῆς Μοντρεάλης θὰ φθονήσῃς τὴν τύχην σου. Ἀνεξαρτήτως τῶν προτερημάτων καὶ τῶν θελημάτων του, εἶνε ἐκ μιᾶς τῶν σημαντικωτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἀγγλίας: καίτοι νέος, κατέχει ἐπιζήλον βαθμὸν ἐν τῷ στρατῷ καὶ μετὰ πέντε ἢ ἕξ τὸ πολὺ ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου σου, θὰ ἦσαι βεβαίως σύζυγος συνταγματάρχου.

— Τί λέγεις; Λουκιλλη. Νὰ νυμφευθῶ

μετ' αὐτοῦ; Δὲν ἀνέγνωσες λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς μου;

— Καὶ τί μ' αὐτό; Ποία ποτὲ νέα ἤκουσε τὸν πατέρα τῆς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου; Οἱ γονεῖς πάντοτε ἀπατῶνται εἰς τὴν ἐκλογὴν των καὶ αἱ νέαι πρέπει ν' ἀφίενται ἐλεύθεραι εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου.

— Σὺ, ἡ ὁποία γνωρίζεις πόσον ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος ὑπῆρξε πάντοτε δι' ἐμέ ὁ πατήρ μου, δὲν ἔπρεπε νὰ ὁμιλῆς οὕτω, Λουκιλλη.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀγαπητὴ μου. Ἄλλ' ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ γνωρίζης τὸν κόσμον, ὅπως ἐγὼ, καὶ ἔπειτα νὰ ὁμιλῆς.

Φεῦ! πῶς ἐπὶ τὴν δηλητήριον τὰ σπλάγχνα τῆς Ἄντωνένττης τὰ σοφίσματα ταῦτα τῆς ἐπικινδύνου ἐκείνης γυναικός!

Z'

Τὴν ἐπιοῦσαν αἱ δύο ἐξαδέλφαι ἐκάθηντο συνομιλοῦσαι εἰς τινὰ μικρὰν αἰθουσαν, ὅτε εἶδον ἐνώπιόν των τὸν ταγματάρχην. Μετὰ τινὰς μεταξὺ αὐτῶν συνομιλίας, ἡ οἰκοδέσποινα, προφασισθεῖσα εὐλογὸν τινὰ αἰτίαν, ἀφῆκεν αὐτούς, καὶ οὕτως αἱ δύο νέαι ἔμειναν μόναι, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ὁ νεαρὸς ταγματάρχης δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀγνωοῦσι νὰ ἐπωφελῶνται τῶν περιστάσεων. Ὅθεν δὲν ἐβράδυνε μετὰ τινὰς ἔλιγμους καὶ περιστροφάς, νὰ ὁμολογήσῃ αὐτῇ τὸν διακαῆ ἔρωτά του.

Αἱ ἐρωτικαὶ ἐξομολογήσεις, ὅταν κατὰ πρώτην φοράν ἀποτείνωνται εἰς νέαν ἀθῶαν καὶ τρυφερὰν, ἔχουσιν ἀκατανόητον καί, οὕτως εἶπεῖν, ἐπικινδύνον ἐπιρροήν, πολλῶν δὲ μᾶλλον ὅταν ὁ ἐξομολογούμενος κέκτηται γοητευτικὰ καὶ ἐπιζήλα προτερήματα. Ἡ Ἄντωνένττα ἴστατο ἐνώπιον αὐτοῦ τεταραγμένη καὶ σιωπηλὴ, συναισθανομένη ὅτι δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ ποτεῖν αὐτῷ, ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐπίπληξιν, ἐπὶ τῇ διαχύσει ταύτῃ τῶν αἰσθημάτων του. Οὐχ ἦτο ἔμμεν ἀναυδὸς ἐνώπιόν του καὶ ἠσθάνετο ὅτι τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ προφέρῃ τὴν πολυπόθητον διὰ τὸν Στενφάιλδ καὶ μονοσύλλαβον λέξιν: καί. Ὅθεν, ἀπελπισθεῖς ὁ νεαρὸς ταγματάρχης καὶ κατανοήσας ὅτι αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο ταχέως, ἐγονυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς καί, λαβὼν τὴν χεῖρά τῆς, ἐπανελάβε ζωηρότερον τὸ πρὸς αὐτὴν πυριφλεγῆς πάθος του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Ἄντωνένττα ἤκουσεν ἐλαφρὸν τινὰ θόρυβον ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ καὶ ἐφρικίασεν.

— Ἐγέρθητε! διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! κύριε ταγματάρχα, ἐγέρθητε! νομίζω ὅτι ἔρχεται ἡ ἐξαδέλφη μου.

— Τί πειράζει, Ἄντωνένττα; θὰ μείνω εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἄχρις οὗ μοὶ παρὰσχητε ἐλπίδα τινά. . . μίαν λέξιν παρηγορίας. . . ἄχρις οὗ ἀκούσω ἐκ τοῦ στόματός σας τὸ περιπόθητον ἐκεῖνο καί.

— Ὡ!.. λοιπὸν . . . καί, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ νέα: ἀλλ' ἐγέρθητε ταχέως.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου Ἄντωνένττα! ἐψήθουρσεν ὁ ταγματάρχης, ἀπασθεῖς τὴν χεῖρά τῆς καὶ θέσας εἰς τὸν δάκτυλον αὐτῆς πολυτίμον δακτύλιον, ἐπισφραγίσας οὕτω τοὺς ἀρραβῶνάς των.

Σχεδὸν ἀμέσως εἰσῆλθεν ἡ κυρία Δ' Ὠλνὲ μειδιώσα ἐπιχαρίτως καὶ εὐτυχῆς λογιζομένη διὰ τὸν θρίκμβον τῆς ἐξεδέλφης τῆς, ὅστις ὠφείλετο εἰς αὐτὴν. Ὁ ταγματάρχης δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναχωρήσῃ, ἐνοήσας ὅτι ἡ ἀναχώρησίς του κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μεγάλως θ' ἀνεκούφιζε τὴν ἐρωμένην του, εἰς ἄκρον ταραχθεῖσαν ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐμφανίσεως τῆς ἐξαδέλφης τῆς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ Ἰωάννα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπως ἀναγγεῖλη τῇ δεσποινίδι Ἄντωνένττη ὅτι κύριός τις ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ.

— Ποῖος εἶνε, Ἰωάννα;

— Εἰς ὠραιότατος νέος . . . δηλαδή εἶμαι βεβία ὅτι ἡ δεσποινὶς μεγάλως θὰ εὐχαριστηθῇ βλέπουσα τὸν κύριον Βωζαῖν.

— Ὁ Λουδοβίκος Βωζαῖν! ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ οἰκοδέσποινα. Ὡ! θὰ φέρῃ ἐπιστολάς τοῦ πατρὸς σου, Ἄντωνένττα. Πρὸς στιγμὴν θὰ μεταβῶ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, παρὰ τῷ κυρίῳ Δ' Ὠλνὲ, καὶ θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως. Ἰωάννα, εἶπε νὰ εἰσέλθῃ ὁ κύριος Βωζαῖν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν εἰκοσιπενταετής τις νέος ὠραιᾶς φυσιογνωμίας, ὅστις ἐχαίρετσε τὴν Ἄντωνένττην μετὰ οἰκειότητος, μαρτυρούσης πολυχρόνιον μεταξὺ τῶν δύο νέων σχέσιν. Μετὰ τὰς πρώτας συνήθεις ἐρωτήσεις, ὁ Λουδοβίκος ἐνεχειρίσεν αὐτῇ ἐπιστολὴν τινὰ, εἰπὼν μετὰ φωνῆς, ἐμφαινούσης ἐνδύμυχον ψυχικὴν ταραχὴν,

— Ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς σας.

Καὶ διηθῆθη πρὸς τὸ παραθύρον. Ἡ Ἄντωνένττα διέτρεξε τὴν ἐπιστολὴν διὰ βλέμματος ἀπλήστου καί, ἐνῶ ἀνεγίνωσκεν αὐτὴν, ἐρύθημα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Καὶ ἔχεις γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, Λουδοβίκε; ἠρώτησεν αὐτὸν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως.

— Τὸ μαντεύω, ἀπήνησεν ἐρυθριῶν ὁ Λουδοβίκος, καίτοι ὁ πατήρ σας δὲν μοὶ ἀνεκοινώσεν τι.

— Δὲν θέλω ὑπεκφυγᾶς. Γνωρίζεις καλῶς ὅτι ὁ πατήρ μου μὲ εἰδοποιεῖ διὰ τῆς ἐπιστολῆς του ταύτης ὅτι σὲ ἐξέλεξεν ὡς σύζυγόν μου.

Ὁ Βωζαῖν ἠρυθρίασεν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰπαντήσῃ.

— Διατί δὲν ὁμιλεῖτε ἐλευθέρως; ἐξηκολούθησε ζωηρῶς ἡ Ἄντωνένττα.

— Συγχωρησάτέ μου, Ἄντωνένττα, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος μετὰ φωνῆς τρεμούσης καὶ συγκεκινημένης. Ἐζήσαμεν καὶ ἀνετράφημεν μαζῇ, ἀνήκομεν εἰς τὸ αὐτὸ ἔθνος καὶ εἰς τὴν αὐτὴν θρησκείαν, ὥστε. . .

— Δὲν το ἀρνοῦμαι, διέκοψεν αὐτὸν ἡ Ἄντωνένττα. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη, μεθ' ἧς ἀνετράφημεν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ εἰ μὴ ἀδελφική.

— Σοὶ ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην. Ἄλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἀδελφικὴ αὐτὴ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἤσθάνομην διὰ σέ, μετεβλήθη εἰς ἔρωτα φλογερὸν.

— Ἐνωσεῖς λοιπὸν ὅτι κατήντησες ὀχληρὸς, Λουδοβίκε;

— Δύνασαι νὰ μὲ ὑβρίζης ὅσον θέλεις, Ἄντωνέττα, ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ μὴ ὁμολογήσης ὅτι ἔχω δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ νέος ῥίψας ἐπ' αὐτῆς φλογερὰ βλέμματα. Ὁμολογῶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ ἀπὸ καρδίας, ἀλλ' ἐπίσης ὁμολογῶ ὅτι ὁ πρὸς σε εἰλικρινὴς καὶ διακαὴς ἔρωσ μου δὲν δύναται νὰ με καταστήσῃ καὶ ἥρωα μυθιστορημάτος...

Ἄλλ' ἐλησμόνησα, ἐξηκολούθησε μετὰ δηκτικῆς εἰρωνείας, ὅτι εἶσαι πλέον εἰθισμένη εἰς τὰς τρυφεράς καὶ περιπαθεῖς ἐρωτικὰς ἐκφράσεις τῶν νέων τοῦ κόσμου, μεθ' ὧν ἐγὼ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραβληθῶ, καθόσον συνειθισα πάντοτε νὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ποίαν ἰσχὺν δύναται νὰ ἔχωσιν οἱ ἀπλοὶ καὶ εἰλικρινεῖς λόγοι μου ἀπέναντι τῶν εὐγλώττων ἐκείνων καὶ ἐπιτετηδευμένων ἐκφράσεων, τὰς ὁποίας συνειθισατε νὰ ἀκούητε εὐχαρίστως ὅλαι αἱ γυναῖκες, ἀδιαφοροῦσαι ἂν μετ' ὀλίγα λεπτὰ αἱ αὐταὶ λέξεις ἠχῆσωσιν εἰς τὰ ὦτα ἄλλης γυναικός; Ἄλλὰ φεῦ! ἀγνοεῖς, Ἄντωνέττα, ὅτι ἡ μόνη ἐπιθυμία μου ἦτο νὰ σε καταστήσω τὸ εἶδωλον τῆς καρδίας μου καὶ εἰς σὲ μόνον ἐπὶ τοῦ κόσμου νὰ προσφέρω αἰώνιον καὶ ἀκραίφνη λατρείαν.

Εἰς τὴν εἰλικρινῆ ταύτην ἐξομολόγησιν τοῦ Λουδοβίκου, ἡ Ἄντωνέττα ἠρρυθρίσθη καὶ τοσαύτη ἦτο ἡ ταραχὴ τῆς καρδίας της, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Δὲν λέγω λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν, Ἄντωνέττα; ἐπανελάβε θλιβερῶς ὁ Λουδοβίκος, ἐννοήσας τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς της. Ἄ! ὄχι! δὲν ἔπρεπε νὰ προσφέρῃς εἰς ἄλλον τὴν καρδίαν σου καὶ ν' ἀρνηθῆς αὐτὴν εἰς τὸν παιδικὸν σου φίλον.

— Δὲν πρέπει νὰ λυπῆσαι, ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε, ἀπήντησεν ἡ Ἄντωνέττα συγκινηθεῖσα μέχρι δακρύων, ἂν εἰλικρινῶς σοὶ ὁμολογήσα ὅτι δὲν δύναμαι νὰ συμμερισθῶ τὸν ἔρωτά σου.

— Ἔστω! ὑπέλαθεν ὁ νέος μετὰ ἐπιπλάστου ψυχραιμίας, ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἔτρεμον ἐκ συγκινήσεως. Ἐπρεπε νὰ ἐξηγηθῶμεν σαφῶς, ἵνα μὴ ἐπανελλῶμεν πλέον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Εἶθε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ἡ καρδία σου, νὰ ἦνε εἰλικρινὴς καὶ ἀφωσιωμένος μέχρι τάφου, ὅπως θὰ ἦμην καὶ ἐγώ!

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιωπῆς.

— Φοβοῦμαι μὴ ὀργισθῆ κατ' ἐμοῦ ὁ πατήρ μου, ὑπέλαθεν ἐπὶ τέλους ἡ Ἄντωνέττα. Φαίνεται ὅτι ἐνδιαφέρεται μεγάλως διὰ τὴν ἔνωσίν μας.

— Ὡ! πολὺ.

— Τότε ὅταν μάθῃ τὴν ἀρνησίαν μου, θὰ σπεύσῃ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα, ὅπως μὲ πείσῃ νὰ συγκατανεύσω.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δακρύων.

Ἡ δυσχερὴς θέσις τῆς νέας μεγάλως συνεκίνησε τὸν Λουδοβίκον. Ὅθεν, καίτοι

ἤσθάνετο τρωθεῖσαν τὴν φιλοτιμίαν του, οὐχ ἤττον ἔσπευσε νὰ καθησυχάσῃ καὶ νὰ διαβεβιώσῃ αὐτὴν ὅτι εἶχεν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος πατήρ, δὲν θα ἐπέπληττε τὴν θυγάτερα του ἐπὶ τῇ ἀρνήσει της ταύτη, ἀφοῦ ἡ καρδία της ἀνῆκεν ἤδη εἰς ἄλλον.

— Ἀχ! δὲν το πιστεύω. Ὁ πατήρ μου εἶνε μὲν ἀγαθός, ἀλλ' εἶνε καὶ εἰς ἄκρον ἐπίμονος. Ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε, εἶσαι τόσῳ γενναῖος, ὥστε δὲν θα μοὶ ἀρνηθῆς τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου συνδρομήν σου.

Καί, ταῦτα λέγουσα, παρετήρει αὐτὸν ἀτενῶς.

— Τίνι τρόπῳ; ἠρώτησε λακωνικῶς ὁ νέος.

— Ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς παρὰ τῷ πατρί μου, εἰπέ αὐτῷ ὅτι ἔπικυσε ἀγχιπῶν με, διότι ἠννόησες ὅτι ἡ καρδία μου ἀνῆκε εἰς ἄλλον.

— Ἀδύνατον, Ἄντωνέττα, διότι δὲν θὰ με πιστεύσῃ, ἀφοῦ γνωρίζει ὅτι ἐπὶ ἑπτὰ ὀλόκληρα ἔτη σὲ ἠγάπων καὶ σ' ἐπεριμένον, ὡς ὁ Ἰακώβ τὴν μνηστῆν του.

— Τότε ὑποσχέθητί μου, Λουδοβίκε, ὅτι θὰ λησμονήσῃς πᾶν ὅ,τι συνέβη πρὸ ὀλίγου μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὅτι θὰ με θεωρῆς φίλην πάντοτε, ὅπως καὶ πρότερον.

— Σοὶ το ὑπόσχομαι μεθ' ὄρκου, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος, θλίψας τὴν χεῖρα τῆς Ἄντωνέττης. Ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἤμεθα ἐρασταί, τοῦλάχιστον ἄς ἤμεθα φίλοι. Ἦδη πρέπει νὰ σε ἀφήσω. Ἔχω ὑποθέσεις τινάς.

— Ὁ ἀναχωρήσῃς χωρὶς νὰ ἴδῃς τὴν κυρίαν Δ' Ὡλνέ; θὰ δυσχερεστῆσθῇ πολὺ ἐναντίον σου. Περίμενε...

Καὶ ὤρμησεν ἐκτός τοῦ δωματίου.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῆς Ἄντωνέττης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ, τὸν ὁποῖον ὁ Λουδοβίκος Βωζαῖν ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς· ἀλλ' ὁ νεαρὸς ταγματάρχης, ῥίψας βλέμμα περιφρονητικὸν ἐπ' αὐτοῦ, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, καὶ ἐξήγαγε τὸ ρινόμακτρόν του, δι' οὗ ἤρξατο καθαρῶς τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ. Ἡ ἀπότομος αὕτη διαγωγὴ τοῦ ταγματάρχου κατέστησεν ἐξάλλον τὸν Λουδοβίκον καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ λόγον παρ' αὐτοῦ περὶ τοῦ ἀνοικείου τούτου τρόπου του, ὅτε αἱ δύο ἐξαδέλφαι εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ ἐμφάνισις αὐτῶν κατηύνασε κατὰ τι τὴν ὀργὴν του καὶ μετὰ τινὰς ἀδιαφόρους ὁμιλίαις, ὁ Λουδοβίκος, χαιρετίσας αὐτάς, ἀνεχώρησεν.

Ἐπεται συνέχεια.

T***

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΞΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὡς δὲ πᾶς φοβούμενος προσλαμβάνει ἐπίκουρον εὐνοούμενόν τι ὄπλον, ὁ δούξ μετέβη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ὄπλου του, δῆλα δὲ τοῦ Βουσύ δ' Ἀμβοαζ.

Ὅπως ὁ δούξ προβῆ εἰς τοιοῦτο διάβημα, ὁ φόβος θὰ κατεδίωκεν αὐτὸν ἀπηνῶς. Ἀπὸ τῆς ὥς πρὸς τὸν Μονσορῶ ἀπογοητεύσεώς του, ὁ Βουσύ ἦτο κακιωμένος, ὁ δὲ Φραγκῆσκος ὠμολόγει καθ' ἑαυτὸν, ὅτι, ἐάν εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Βουσύ καὶ ἂν ἔτι ὑπετίθετο ὅτι ἤθελεν ἀνακτῆσαι τὸ θάρρος του, θὰ ἐπεδείκνυε πλεῖτόν τι ἡ ἀπλοῦν πείσμα πρὸς πρίγκηπα, ὅστις ἤθελε προδώσει αὐτὸν τόσον σκληρῶς.

Ἄλλως, ὁ Βουσύ, ὡς πάντες οἱ ἐκλεκτοὶ χαρακτήρες, ἤσθάνετο ζωηρότερον τὴν θλίψιν ἢ τὴν ἡδονήν. Εἶναι σπάνιον ἀνὴρ γενναῖος ἐν τῷ κινδύνῳ, ψυχρὸς καὶ ἤρεμος ἐνώπιον τοῦ πυρός καὶ τοῦ σιδήρου, νὰ μὴ καταβάλληται εὐκόλως, ὡς ἀνανδρος, ὑπὸ τῶν συγκινήσεων τῶν ἐναντιοτήτων. Αἱ γυναῖκες προκαλοῦσιν εὐχερέστατα τὰ δάκρυα ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, αἵτινες εἶναι οἱ μᾶλλον πρὸς τοὺς ἀνδρας ἐπίφοβοι.

Ὁ Βουσύ ἐκοιμήθη, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ λύπῃ του· εἶχεν ἴδει τὴν Ἄρτεμιν δεκτὴν γενομένην εἰς τὴν αὐλήν, ἀναγνωρισθεῖσαν ὡς κόμησσαν Μονσορῶ καὶ ταχθεῖσαν ὑπὸ τῆς βασιλείσσης Λουδοβίκης μεταξὺ τῶν ἑαυτῆς κυριῶν τῆς τιμῆς· εἶχεν ἴδει μυρία βλέμματα, καταβιβρώσκοντα τὴν ἀπκράμιλλον ἐκείνην καλλονήν, τὴν ὁποίαν, οὕτως εἰπεῖν, εἶχεν ἀνακαλύψει καὶ ἐκθάψει τοῦ τάφου, ἐν ᾧ ἦτο τεθαμμένη. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐσπερίδος, εἶχε προσηλώσει τοὺς φλέγοντας ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς νεαρῆς γυναικός, ἐν μέσῳ δὲ τῆς λαμπρότητος τῆς ἑορτῆς, ὁ Βουσύ, ἀδίκως ὡς πᾶς ἀληθῶς ἐρῶν, ἐπιλανθάνομενος τοῦ παρελθόντος καὶ μόνος καταστρεφῶν ἐν τῷ πνευματικῷ του τὰ περὶ εὐτυχίαις φαντάσματτα, τὰ ὁποῖα τὸ παρελθὸν εἶχε δημιουργήσει, δὲν ἠρώτησεν ἑαυτὸν πόσον ἢ Ἄρτεμιν θὰ ὑπέφερον, ἵνα κρατῆ τεταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἐνώπιόν της πρόσωπον, περιβεβλημένον ὑπὸ συμπληθητικῆς θλίψεως, ἐν μέσῳ πάντων ἐκείνων τῶν ἀδιαφόρων ἢ ἀνοήτων περιέργων προσώπων.

— Ὡ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, βλέπων, ὅτι ματαιῶς προσεδόξα ἐν βλέμμα, αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσιν ἐπιτηδειότητα καὶ θάρρος εἰμὴ ὁσάκις πρόκειται ν' ἀπατήσωσιν τὸν ἐπίτροπον, τὸν σύζυγον ἢ τὴν μητέρα των· εἶναι ὁμῶς ἀδέξια καὶ δειλά, ὁσάκις ὀφείλουσι νὰ ικανοποιήσωσιν ὀφειλὴν ἀπλῆς εὐγνωμοσύνης· φοβοῦνται τόσον νὰ δεχθῶσιν, ὅτι ἀγαπῶσιν, ἀποδίδουσι τόσον ὑπερβολικὴν ἀξίαν εἰς τὴν ἐλαχίστην εὐνοϊάν των, ὥστε, ὅπως ἀελλπίσωσιν τὸν ἐγείροντα ἐπ' αὐτάς ἀξιώσεις, δὲν θέλουσιν, ὁσάκις οὕτω θέλει ἡ ἰδιοτροπία των, νὰ θραύσωσι τὴν καρδίαν του. Ἡ Ἄρτεμιν ἠδύνατο νὰ μοὶ εἴπῃ ἐλευθέρως. Σὺς εὐχαριστῶ, κύριε Βουσύ, δι' ὅτι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπράξατε, ἀλλὰ δὲν σας ἀγαπῶ. Ὁ ἀπέθνησκον ἐκ τοῦ τραύματος ἢ θὰ ἐθεραπεύομην, Ἄλλ' ὄχι! προτιμᾶ νὰ με ἀφίη ν' ἀγχιπῶ αὐτὴν ἀνωφελῶς· πλὴν οὐδὲν κερδίζει, διότι δὲν

ἀγαπῶ αὐτὴν πλέον, ἀλλὰ τὴν περιφρονῶ.
'Απεμακρύνθη δὲ τοῦ βασιλικοῦ ὀμίλου
μὲ λύσαν εἰς τὴν καρδίαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, δὲν εἶχε τὸ
εὐγενὲς πρόσωπον, τὸ ὅποτον πᾶσαι αἱ
γυναῖκες ἐθεῶντο μετ' ἔρωτος καὶ οἱ ἄν-
δρες μετὰ τρόμου, ἀλλ' εἶχε τὸ μέτωπον
μεικρᾶμένον, τὸ βλέμμα βλοσυρὸν καὶ τὸ
μειδίαμα διεστραμμένον.

'Ο Βουσύ, διερχόμενος πρὸ ἐνετικοῦ κα-
τόπου καὶ παρατηρήσας ἐν αὐτῷ τὸ ἀπει-
κόνισμά του, ἐνόησεν, ὅτι ἦτο ἀνυπόφο-
ρος τὴν ὄψιν.

— 'Αλλ' εἶμαι τρελλός, εἶπε· πῶς δι'
ἐν πρόσωπον, τὸ ὅποτον μὲ περιφρονεῖ, θέ-
λω καταστῆ μισητός πρὸς ἑαυτόν, τὰ ὀ-
ποῖα μὲ ἀναζητοῦσι! Πλὴν διὰ τί ἡ μᾶλλον
χάριν τίνος μὲ περιφρονεῖ; Μήπως
χάριν τοῦ μακροῦ ἐκείνου καὶ ὠχροῦ τὸ
πρόσωπον σκελετοῦ, ὅστις, ἀκίνητος εἰς
ἐπόστασιν δέκα βημάτων ἀπ' αὐτῆς, ἀ-
τενίζει αὐτὴν διαρκῶς μὲ τὸ ζηλότυπον
βλέμμα του... προσποιούμενος ἐπίσης αὐ-
τός, ὅτι δὲν με βλέπει; Καὶ ὅμως, ἐάν το
ἦθελον, ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας, θὰ ἐ-
κράτουν αὐτόν, ἄφωνον καὶ ἀκίνητον, ὑπὸ
τὸ γόνυ μου μὲ το ξιφός μου βεβουλισμέ-
νον εἰς τὴν καρδίαν του· θὰ ἠδυναμένη, ἐάν
το ἦθελον, νὰ ράνω τὴν λευκὴν ἐσθῆτά
της, διὰ ταῦ αἵματος ἐκείνου, ὅστις ἔρ-
ραφεν ἐπ' αὐτῆς τὰ ἄνθη της· ἐάν το ἦ-
θελον, θὰ ἠδυναμένη, τοῦλάχιστον, νὰ κα-
τασταθῶ φοβερός καὶ μισητός, ἀφοῦ δὲν
δύναμαι ν' ἀγαπηθῶ.

— 'Ω! τὸ μῖσος, τὸ μῖσός της μᾶλλον
ἢ τὴν ἀδιαφορίαν της! Ναί, ἀλλὰ θὰ
ἦτο εὐτελὲς καὶ κοινόν, ἀξίον ἐνός Κουέ-
λου ἢ ἐνός Μωζιρόν, ἐάν οἱ Κουέλοι καὶ
οἱ Μωζιρόν ἤξευρον ν' ἀγαπῶσι. Προτιμῶ
νὰ ὁμοιάσω πρὸς τὸν ἥρωα τοῦ Πλου-
τάρχου, τὸν ὅποτον θαυμάζω, πρὸς τὸν
νεανίαν 'Αντίοχον, ἀπαθανόντα ἐξ ἔρω-
τος, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τι, χωρὶς νὰ
ἐκφέρῃ ἐν παράπονον. Ναί, θὰ σιωπήσω.
Ναί, ἐγὼ ὁ παλαιός ἐκ τοῦ συστάδην
μετὰ πάντων τῶν ἐπιφόβων ἀνδρῶν τοῦ
αἰῶνος, ὁ ἰδὼν τὸν ἀνδρεῖον Κριλλίων ἀφ-
ωπλισμένον ἐνώπιόν μου, ναί, θέλω σθέσει
τὴν λύπην μου καὶ θέλω πνίξει αὐτὴν ἐν
τῇ ψυχῇ μου, ὡς ἐπνίξεν ὁ 'Ηρακλῆς τὸν
γίγαντα 'Ανταῖον, χωρὶς ν' ἀφήσῃ αὐτόν
οὐδ' ἀπαξ νὰ ἐγγίσῃ διὰ τοῦ ποδὸς τὴν
'Ελπίδα, τὴν μητέρα του. 'Οχι, οὐδὲν εἶ-
ναι ἀδύνατον εἰς ἐμὲ τὸν Βουσύ, τὸν ὀ-
ποτον, ὡς τὸν Κριλλίων, ἐπωνόμασαν ἀν-
δρεῖον, ὅ,τι δ' ἐπραξεν οἱ ἥρωες θέλω τὸ
πραξεῖ.

Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἀπέμαξε τὸν ἰδρωτὰ
ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ διηυθύνθη βρα-
δέως πρὸς τὴν θύραν.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἀπήντησεν ἐνώ-
πιόν του τὸν δούκα δ' 'Ανζιού, ἀλλ' ἀπέ-
στρεψε τὸ πρόσωπον, διότι ἠσθάνετο, ὅτι
ἄπασα τῆς ψυχῆς του ἡ εὐστάθεια δὲν θὰ
τῷ ἦρκει, ὅπως μειδίασῃ καὶ μάλιστα ὀ-
πως χαιρετίσῃ τὸν πρίγκηπα, ὅστις ἀπε-
κάλει μὲν αὐτὸν φίλον του, ἀλλ' ὅμως
εἶχε προδώσει αὐτόν τὸσον ἀπεχθῶς.

'Ο πρίγκηψ, διερχόμενος, προῦφερε τὸ

ὄνομα τοῦ Βουσύ, οὗτος ὅμως δὲν ἐστράφη,
ἀλλ' ἐπέτρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀπέ-
θεσε τὸ ξιφός του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔσυρε
τὸ ἐγγχειριδιόν του τῆς θήκης, ἐξεκούμ-
βωσε μόνος τὸ μανδύαν του καὶ ἐκάθησεν
ἐπὶ ἀνακλίντρον, στηρίζας τὴν κεφαλὴν
ἐπὶ τοῦ οἰκοσήμου του, τὸ ὅποτον ἐκόσμη
τὸ ἐρεϊσίνωτον.

Οἱ θεράποντές του, ἰδόντες αὐτὸν ἐξη-
πλωμένον καὶ νομίσαντες, ὅτι ἤθελε ν' ἀ-
ναπαυθῆ, ἀπεμακρύνθησαν. 'Ο Βουσύ ὅμως
δὲν ἐκοιμήθη, ἀλλ' ἐσκέπτετο,

'Εν ἐκείνῃ τῇ στάσει ἔμεινεν ἐπὶ πολ-
λὰς ὥρας, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀνὴρ τις,
καθήμενος, ὡς αὐτός, εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον
τοῦ δωματίου, κατεσκόπευεν αὐτόν περι-
έργως, χωρὶς νὰ κινεῖται ἢ νὰ προφέρῃ
λέξιν, προσδοκῶν, κατὰ πᾶσαν πιθανό-
τητα, νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν παρου-
σίαν του, διὰ τινος λέξεως ἢ κινήματος.

'Επὶ τέλους, παγετώδης φρικίας διέ-
τρεξε τὰ νῶτα τοῦ Βουσύ καὶ ἐτάραξε τὰ
βλέφαρά του, ἀλλ' ὁ παρατηρητὴς δὲν ἐ-
κινήθη.

Μετὰ μικρὸν ὅμως οἱ ὀδόντες τοῦ κό-
μητος ἐκρότησαν, οἱ βραχιόνες του διετά-
θησαν, ἡ δὲ κεφαλὴ του, γενομένη βαρεῖα,
ἐκλινε πρὸς τὸν ὠμόν του,

Συγχρόνως, ὁ παρατηρῶν αὐτὸν ἀνὴρ
ἠγέρθη καὶ τὸν ἐπλησίασε.

— Κύριε κόμη, εἶπε, πυρέσετε.

'Ο κόμης ἠγείρει τὸ καταπόρφυρον ἐκ
τῆς προσβολῆς τοῦ πυρετοῦ μέτωπόν του
καὶ εἶπεν:

— 'Α! εἶσαι σύ, Ρεμῆ;

— Ναί, κόμη, σὰς περιέμενον ἐδῶ.

— 'Εδῶ, διατί;

— Διότι δὲν μένει τις πολὺ ὅπου ὑπο-
φέρει.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπεν ὁ Βουσύ,
λαβὼν τὴν δεξιὰν τοῦ νέου.

'Ο Ρεμῆ παρετήρησε τὴν ἐπίφοβον ἐκει-
νην χεῖρα, τὴν ἐξασθενήσασαν ὡς τὴν
χεῖρα παιδός, θλιβὼν δ' αὐτὴν ἐπὶ τῆς
καρδίας του μετὰ στοργῆς καὶ σεβασμοῦ:

— Τώρα, εἶπε, πρόκειται νὰ μάθωμεν,
κύριε κόμη, ἐάν συναίνητε νὰ μείνετε ἐν-
ταῦθα. Θέλετε ὁ πυρετός νὰ σας κυριεύσῃ
καὶ σας καταβάλλῃ; μείνατε ὀρθιοί· θέλετε
ὅμως νὰ τον δαμάσῃτε; κατακλιθῆτε καὶ
διατάξατε νὰ σας ἀναγινώσκωσιν ὠραῖόν
τι βιβλίον, ἐκ τοῦ ὁποίου ν' ἀντλήσῃτε
ὑπομονὴν καὶ δύναμιν.

'Ο κόμης ὤφειλε νὰ ὑπακούσῃ καὶ ὑ-
πήκουσεν, ἐπομένως εὗρον αὐτὸν κατακε-
κλιμένον πάντες οἱ πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ
δραμόντες φίλοι του.

Καθ' ὄλην τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, ὁ Ρεμῆ
δὲν ἀπεμακρύνθη τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ
κόμητος, ὡς ἰατρός τοῦ σώματος καὶ τῆς
ψυχῆς. Τὴν ἐπαύριον ὅμως, ἦτις ἦτο ἡ ἡ-
μέρα τῆς εἰς τὸ Λουδρον ἐπισκέψεως τοῦ
δουκὸς Γκίζην, ὁ Ρεμῆ δὲν ὑπῆρχε παρὰ
τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Βουσύ.

— Θὰ ἐκουράσθῃ, εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ
Βουσύ· εἶναι φυσικόν! ὁ δυστυχὴς νέος ἔ-
χει ἀνάγκη καθαροῦ ἀέρος καὶ ἡλίου· ἔλ-
λως, ἡ Γερτρούδη, ἀναμφιβόλως, τὸν πε-
ριέμενον· εἶναι μὲν ἡ Γερτρούδη ἀπλήθθα-

λαμηπόλος, ἀλλὰ τὸν ἀγαπᾷ... Θαλα-
μηπόλος ἐρώσα ἀξίζει περισσότερο μὴ ἐ-
ρώσης βασιλείσης.

'Η ἡμέρα παρήλθε, χωρὶς ὁ 'Ρεμῆ νὰ
ἐμφανισθῆ, ἀκριβῶς δὲ διότι ἦτο ἀπών,
ὁ Βουσύ ἐπεθύμει αὐτόν καὶ κατελαμβά-
νετο ὑπὸ αἰσθήματος ἀνυπομονησίας κατ'
αὐτοῦ.

— 'Ω! ἐψιθύρισεν ἄπαξ ἡ δὲς, καὶ
ἐγὼ ἐπίστευσα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ
τὴν φιλίαν! 'Οχι, τοῦ λοιποῦ, δὲν θέλω
νὰ πιστεύσω εἰς τίποτε.

Περὶ τὴν ἐσπέραν, ὅτε αἱ ὁδοὶ ἤρξαντο
πληρούμεναι ἀνθρώπων καὶ θορύβου, ὅτε
τὸ ἐπελθὸν σκότος δὲν ἐπέτρεπε νὰ δια-
κρίνη τις τὰ ἐν τῷ κοιτῶνι ἀντικείμενα, ὁ
Βουσύ ἤκουσε πολλὰς καὶ μεγάλας φωνὰς
εἰν τὸν ἀντιθάλαμόν του.

Εἰς θεράπων προσέδραμε τεθορυβημένος.

— 'Εξοχώτατε, εἶπεν, ὁ δούξ δ' 'Ανζιού.

— 'Ας εἰσέλθῃ, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ,
συνοφρωθεὶς ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ὁ κύριός του
ἀνησυχεῖ δι' αὐτόν, ὁ κύριός του, τοῦ ὀ-
ποίου περιεφρόνη καὶ αὐτὴν τὴν εὐπρέ-
πειαν τῶν τρόπων.

'Ο δούξ εἰσῆλθεν. 'Ο κοιτῶν τοῦ Βουσύ
δὲν ἐφωτίζετο· αἱ νοσοῦσαι καρδίαι ἀγα-
πῶσι τὸ σκότος, διότι πληροῦσιν αὐτὸ
φαντασμάτων.

— Εἶναι πολὺ σκοτεινὸν τὸ δωματίον
σου, Βουσύ, καὶ θὰ σοι προξενεῖ μελαγχολί-
αν.

'Ο Βουσύ ἐτήρησε σιγὴν, διότι ἡ ἀπα-
ρέσκεια τῷ ἐκλείσει τὸ στόμα

— 'Ασθενεῖς, λοιπόν, βαρέως, ἐξηκο-
λούθησεν ὁ δούξ, ὥστε δὲν ἀποκρίνεσαι;

— 'Ασθενῶ τῷ ὄντι βαρέως, ἐξοχώτα-
τε, ἐψιθύρισεν ὁ Βουσύ.

— 'Ενεκα τούτου, λοιπόν, δὲν σε εἶ-
δον πρὸ δύο ἡμερῶν;

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ
Βουσύ.

'Ἐπεταὶ συνέχεια.

Διηλ.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ

[Ἀιτήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φυλλον.

Γ'

Τὴν ὀγδόην Αὐγούστου, ἀναμέσον πλῆ-
θους ἐπιβάτων ἀναχωρούντων ἢ ἀφικνου-
μένων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς γῆς, δύο
νέοι, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἐκράτει εἰς τὴν ἀριστε-
ρὰν χεῖρα ἐν φύλλον τοῦ *Ταχυδρόμου τῆς*
Μαυέννης, ἐκάθηστο ἐπὶ τῶν ξυλίνων θρο-
νίων, ἀτινά εἰσι τοποθετημένα πλησίον
τῶν γραφείων καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν
ἔρριπτον βλέμμα ἀνυπόμονον ἐπὶ τοῦ ὠ-
ρολογίου, διότι ὁ ἐκ *Μαυέννης* σιδηρόδρο-
μος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀφίχθῃ.

Οἱ δύο νέοι ἦσαν ὁ Λουδοβίκος Δε-
σβάρσος καὶ ὁ Ροβέρτος Δελέστρος. 'Ο
τελευταῖος οὗτος, πάντοτε γελῶν καὶ εὐ-
προσήγορος, ἦτο ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τε-
λευταῖον *συρμόν*· ἀλλὰ δὲν ὑστέρει κατὰ
τοῦτο καὶ ὁ Λουδοβίκος, ὅστις ὅμως ἐφαί-
νετο ἀνήσυχος καὶ λίαν τεταραγμένος. 'Ε-

φερε πάντοτε τὰ δίοπτρά του καί, κατά τὸ σύνθημα, οὐδέποτε ἴστατο εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἀλλ' ἐκινεῖτο ἀδιακόπως.

Μὲ ὄλην τὴν εὐγλωττίαν τοῦ φίλου του. ὅστις προσεπάθει νὰ τον ἐνθαρρύνῃ, βεβαιῶν αὐτὸν ὅτι ὁ νέος ἐπενδύτης του τῷ ἤρμοζε θαυμασίως καὶ ὅτι ὁ καινουργὴς πῖλὸς τοῦ τῷ ἔδιδεν ὕψος μεγαλοπρεπές, ὁ Λουδοβίκος ἔτρεμεν ἐκ φόβου μὴ καταστῆ γελοῖος· κατόπιν ὅμως, ὠριμώτερον σκεπτόμενος, ἀνελάμβανε καὶ αὐθις τὸ ἀγέρωχον ἠθὸς του, προσπαθῶν νὰ βεβαιώσῃ ἐκείνους ὅτι ὑπερέβηκεν κατὰ πολὺ τοὺς κομφευσμένους ἐκείνους νέους, οἵτινες δὲν γνωρίζουσιν ἢ νὰ ἐνδύωνται καὶ νὰ χορεύωσι, χωρὶς οὐδὲν ἐκ τούτων νὰ κερδίζωσι.

— Ναί, ἔλεγε καθ' ἐκείνους, πρέπει νὰ συναίσθηνται τις τὴν ἀξίαν του . . . πρέπει . . .

'Ἄλλ' αἴφνης συριγμὸς ἠκούσθη καὶ θόρυβος ἀντήχησεν εἰς τὴν αὐλήν.

'Ἡ ἀμαξοστοιχία τῆς Μαυένης ἤρχετο ὡς ἀστραπή . . .

'Ὁ Λουδοβίκος ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ φίλου του . . . οἱ πόδες του ἐκλονίζοντο . . . ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ὅλα τὰ ἐνώπιόν του ἀντικείμενα κυανά, ἐρυθρά, κίτρινα . . . 'Ἄλλὰ δὲν ἠπατήθη . . . Κυρία τις κατέβη ταχέως ἐκ τοῦ σιδηροδρόμου, ἔχουσα ἀνὰ χεῖρας ἐν φύλλον τοῦ Ταχυδρόμου τῆς Μαυένης. 'Ἡ τοῦ ἐκείνης . . . 'Ὁ Λουδοβίκος, μὲν εἶδεν αὐτήν, ἐκίνησε καὶ οὗτος μηχανικῶς τὴν ἐφημερίδα του . . . καὶ εὐρέθη ἐνώπιον τῆς ἀγνωστοῦ ἐρωμένης του.

'Ἡ μὲν Σοφία παρητήρησε τὸν ἀγνωστὸν της μετὰ κωμικῆς ἐκπλήξεως, ἐνῶ οὗτος ἐθεώρει αὐτήν διὰ βλέμματος τεθαμβωμένου. 'Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἔμειναν οὕτως ἀκίνητοι ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου . . .

— Μέγιστε Θεέ! ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Λουδοβίκος.

— Οὐρανέ! ἐφώνησεν ἡ μὲν Σοφία.

Καὶ ἀμφότεροι, στρέψαντες τὰ νῶτα, ἔφυγον ἀντιθέτως, ὡς φύλλα φθινοπωρινά, τὰ ὁποῖα ἀποδιώκει ὁ ἀνεμὸς . . .

'Ὁ Ροβέρτος ἔμεινε ἀναυδὸς· ἔλαβε τὸν Ταχυδρόμον τῆς Μαυένης, ὃν εἶχεν ἀφήσει κατὰ γῆς· ὁ Λουδοβίκος φεύγων. 'Ὀλίγα δὲ βήματα ἀπ' αὐτοῦ νέα τις Ἀγγίλις, ζανθὴ καὶ ἐρυθροπάρειος, ἔκυπτε πρὸς τὸ μέρος της ὅπως ἀνεγείρη τὴν ἐφημερίδα τῆς μὲν Σοφίας.

'Ὁ Ροβέρτος ἐπλησίασε.

— Δύναμαι νὰ σας ἐρωτήσω, δεσποινίς, ἂν ἦσθε ὑμεῖς, ἡ ὁποία συνωδεύετε τὴν μὲν Σοφίαν Βοαλ ;

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὴν βλέπω πλέον. Καὶ ὑμεῖς δὲν εἴσθε, πιστεύω, μετὰ τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Δεσβάρσου ;

— Πραγματικῶς, δεσποινίς, ἀλλ' ἀγνοῶ τί ἀπέγεινεν . . .

— Εἶδον μίαν κυρίαν νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό.

— Εἶδον ἕνα κύριον νὰ διαβαίνει τὴν ἀψίδα αὐτήν.

— Θεέ μου! ἀλλὰ δὲν ἀνεχώρησαν λοιπὸν ὁμοῦ ;

— 'Ὅχι, βεβαίως.

— 'Ἐγνωρίζετε, δεσποινίς, ὅτι εἶχον ἀλληλογραφίαν ;

— Ναί, κύριε.

— 'Ὅτι εἶχον δώσει συνέντευξιν ;

— Τὸ ἐγνωρίζω.

— 'Ὅτι ἐσκέπτοντο νὰ νυμφευθῶσι ;

— Βεβαίως.

— 'Ἐ! λοιπὸν ;

— Λοιπὸν, ἀπήντησεν ἡ νῆξ ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτα, θὰ εὔρε τὴν θεῖαν μου πολὺ ἀσχημον.

— Καὶ ἐκείνη θὰ εὔρε τὸν φίλον μου πολὺ ἀσχημον.

— Τί ἀστεῖον !

— Τί ἀλλόκοτον συμβῆν !

— Πλήν, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Ροβέρτος, παρατηρῶν τὴν νέαν μετὰ θαυμασμῶ καὶ ἀλλασσων αἴφνης τόνον φωνῆς, ὅτι δὲν ἐπραξαν ἐκεῖνοι, δὲν δύναται ἀρὰ γε νὰ το προξέωσιν ἄλλοι ; . . . 'Ἰδοῦ· κρατεῖτε εἰς τὴν χεῖρά σας, ὅπως καὶ ἐγώ, τὸν Ταχυδρόμον τῆς Μαυένης . . . 'Υποθέσατε ὅτι ἡ συνέντευξις αὕτη προωρίσθη δι' ἡμᾶς . . .

'Ἡ Ἀλίκη ἠρθρίκισε κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ κατόπιν ἀναλαβούσα θάρρος, ἀπήντησε διὰ θελκτικῶ μειδιάματος:

— Πηροσικισθῆτε εἰς τὴν θεῖαν μου θὰ τὴν εὔρετε εἰς τὴν ὁδὸν Ριβολι, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μαυρικίου· θὰ τὴ ὁμιλήσετε περὶ τοῦ φίλου σας καὶ . . . ἂν θέλετε, περὶ τῆς συναντήσεώς μας . . .

Καί, ταχέως ὡς ἀστραπή, ἔτρεξεν ὅπως ἐνώθη μετὰ τῆς θαλαμηπόλου της καὶ ἀμφότεραι ἐγένοντο ἀφαντοί.

Δ'

'Ὁ δυστυχὴς Λουδοβίκος ἐπανῆλθε τεθλιμμένος εἰς τὴν οἰκίαν του. 'Ἐνῶ πρὸ τοσοῦτου κχιροῦ ἔτρεπε τὴν γλυκυτέραν τῶν ἐλπίδων ὅτι θὰ ἔβλεπε μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν Ἀγγιλιδων, αἵτινες ἔχουσι τὸ βλέμμα σπιθηροδόλον καὶ τὸ μειδιάμα ἐπαγωγόν, αἴφνης ἀπηλπίσθη ἰδὼν τὴν γελοῖαν μορφήν τῆς μὲν Σοφίας. 'Ὁ ἀναγνώστης βεβαίως θὰ ἐμάντευσεν ὅτι καὶ ἡ μορφή τοῦ Λουδοβίκου τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίησε καὶ εἰς τὴν μὲν Σοφίαν, ἥτις ἐνώπιον τοιαύτης ἀληθοῦς γελοιογραφίας, εἶδεν αἴφνης ἀπαντα τὰ ὄνειρα αὐτῆς διαφυσθέντα.

Δυστυχεῖς ποιηταί !

'Ἐν τούτοις ἡ μὲν Σοφία εἶχε φθάσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πρὸ τῆς ἀνεψιάς της καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου στεναζούσα καὶ ὀλοφυρομένη. 'Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ἤλθεν ἡ Ἀλίκη, χεῖμαρρος δακρῶν κατέπνιξε τὴν φωνήν της.

— Τὸν εἶδες, Ἀλίκη ; μὲν εἶδον ἡ νῆξ εἶπε.

— Ναί, θεῖα μου.

— Λοιπὸν ;

— Ἀγνοῶ τί νὰ σας εἶπω, θεῖα μου, διότι μὲν εἶδον. 'Ἰσως ἠπατήθημεν ἢ δὲν τον εἶδομεν καλῶς . . .

— 'ὦ ! Ἀλίκη, εἶνε ἀσχημος ! ἀσχημος ! . . . Οὐχ ἦττον ἐφάνην πολὺ σκληρὰ

. . . εἶνε ποιητής ! . . . καὶ ἐγὼ τῷ ἐπροξένησα τόσην λύπην, τόσην ἀπελπίαν ! . . . 'Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου συντετριμμένην καὶ καταβεβρημένην.

Καί, ταῦτα εἰπούσα, ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ε'

Δέκα καὶ πέντε ἡμέραι προῆλθον ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν δύο ἀντιθέσεων.

'Ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος, εὐρισκόμενος ἐν τῷ δωματίῳ του, ἠτοίμαζε τὴν ἀποσκευὴν του, ὅπως μεταβῆ εἰς Μαυέννην κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν διακοπῶν, αἴφνης εἰσῆλθεν ὁ Ροβέρτος.

— Λοιπὸν, φίλε μου, δὲν με συγχάρισαι ; τῷ εἶπεν ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν.

— Τί τρέχει, Ροβέρτε ;

— Νυμφεύομαι.

— Μπᾶ ! καὶ ποῖαν ;

— Τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην Βοαλ, ἀνεψιὰν τῆς Σοφίας Βοαλ, τὴν ὁποῖαν γνωρίζεις ἤδη, καὶ σὲ προσκαλῶ ὡς παρὰ νυμφον. Οἱ γονεῖς της ἐφθασαν χθές.

'Ὁ δυστυχὴς Λουδοβίκος ἔκλινε περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλὰ δὲν σοὶ τα εἶπον ὅλα, ἐξηκολούθησεν ὁ Δελέστρος γελῶν. Γνωρίζεις ποῖα θὰ ἦνε ἡ παρὰ νυμφος ;

'Ὁ Δεσβάρσος ἔμεινε ἀκίνητος.

— Θὰ ἦνε ἡ μὲν Σοφία, ἡ . . .

— Δελέστρο ! διέκοψεν αὐτὸν ὁ Δεσβάρσος ἐγερθεὶς αἴφνης, μὲ περιπαιξίαις ἴσως, ὅπως εἶσαι συνειθισμένος, πάντοτε . . .

— Ἀλλὰ δὲν με ἀφήκες νὰ τελειώσω, φίλε μου. 'Ἡθελον νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ μὲν Σοφία μετεμελήθη μεγάλως δι' ὅτι ἐπραξε κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς συναντήσεώς σας καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἐλυπήθη ἀπὸ καρδίας διὰ τοῦτο . . . 'ὦ ! συγχώρησέ την, φίλε μου, εἶνε ἐξαιρετὸς νέξ, εἰ καὶ ὀλίγον φαντασιόπληκτος. 'Ἀφ' ὅτου ἐσχέτισθην μετ' αὐτῆς, τὴν ἠγάπησα ὡς ἀδελφὴν

— Ναί, διότι νυμφεύσαι τὴν ἀνεψιάν.

— Δὲν σοὶ λέγω τὸ ἐναντίον, φίλε μου ! Ἀλλὰ καὶ αὕτη εἶνε νέξ . . . εἶνε μὲν εἰκοσι καὶ ἐπτὰ ἐτῶν. 'Ἐλθε μετ' ἐμοῦ νὰ τὴν ἐπισκεφθῶμεν καὶ ἂν δυνηθῆς νὰ τὴν συνειθίσῃς, ὅπως καὶ αὕτη εἶνε διατεθειμένη νὰ σε συνειθίσῃ . . . τότε βλέπομεν. 'Ἐχει περιουσίαν 80,000 λιρῶν στερλινῶν. Τὸ γνωρίζω θετικῶς, μοὶ το εἶπεν ὁ τραπέζιτης της. Λοιπὸν, τί λέγεις ; δέχεσαι ;

'Ὁ Δεσβάρσος ἔθλιψε μειδιών τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ ὑψώσας τοὺς ὤμους.

— Δέχομαι, εἶπεν, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ὁ Ροβέρτος ἐνυμφεύετο τὴν Ἀλίκην Βοαλ.

Τὸ νεαρὸν ζεῦγος, μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ γάμου του, νῦτύχησε νὰ ἐνώσῃ τὴν τύχην καὶ δύο ἄλλων ὄντων, αἵτινα ὑπὸ τὸ δυσειδὲς καὶ ἀχαρὶ ἐξωωτερικόν των ἔκρυπτον καρδίαν πλήρη εὐγενῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ Α. ΑΓΓΕΡΕΤΟ

ΤΕΛΟΣ